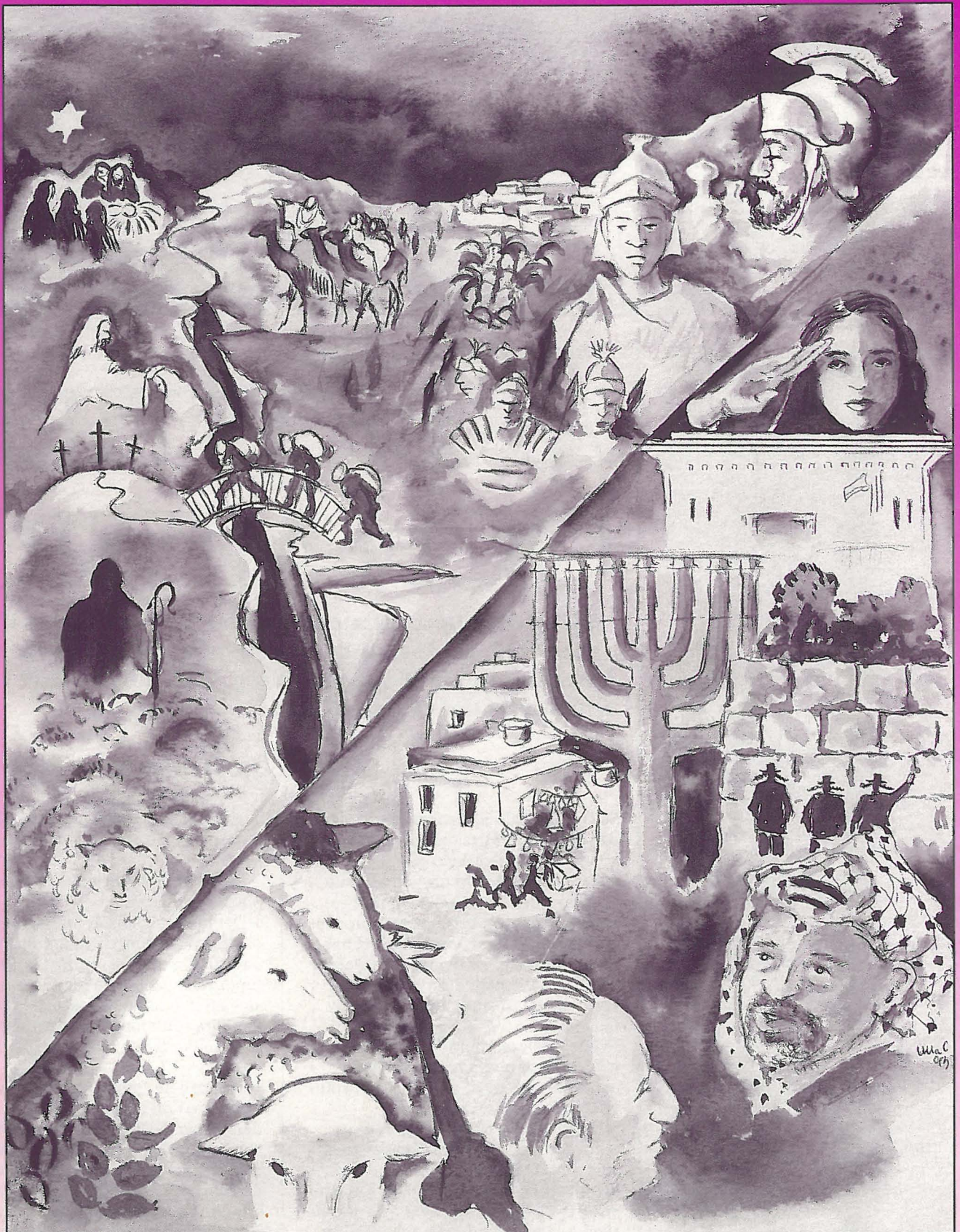

MIDNATTS ROPET

*"Och såsom det skedde på Noas tid, så skall det
ock ske i Människosonens dagar..." Luk. 17:26*

MIDNATTS ROPET

BOX 20134
161 02 BROMMA
TEL 08-627 55 55

Ansvarig utgivare:

Arne Imsen

I redaktionen:

Arne Imsen, Stina Fridolfsson
Ulla Näsholm, Arne Björkman, Hans Lindelöv

Layout: Johannes Quisth
och Gitte Jacobsson

Sändes utan kostnad till intresserade som meddelar red. namn och adress. Gåvor till tidningen kan sändas tacksamt på Pg. 48 64 65-8

Meddelande om adressändring skall ske senast tre veckor innan den skall träda i kraft. Detta kan göras genom skriftligt meddelande till tidningens redaktion.

Midnattsropet tar tacksamt emot bidrag i form av vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Omslagsteckning:
Ulla Christensen

Arnes Grill & Café

ARBETSTILLF OCH MISSION

"Solidariskt beroende av varandra för det dagliga livets uppehälle". Så formulerades en gång målsättningen för Maranataförsamlingens företag. Och i Arnes Grill upplever vi dess förverkligande.

TEXT: STINA FRIDOLFSSON FOTO: THOMMY JACOBSSON

Sedan Bällstalundsskolan förvandlades till Bällsta Missionscenter, har systerkonen som arbetar där ständigt kämpat för att skapa företag och aktiviteter som i sina funktioner kunnat ge både försörjningsmöjligheter och kontakt med många människor. Det har så blivit möjligt att överföra medel till bristområden både i öst och i väst. I denna målsättning, har alla slag av tjänande tjänster blivit den bästa metoden att nå människors hjärtan. Hotell, taxi och budkörning, städning och, som nu senast, minilivs och gatukök.

Häromdagen ringde en granne:
– Är det sant att ni har Jansons frestelse som dagens rätt idag? Är det verkligen hemlagat? Och kvinnan fortsatte att uttrycka sin glädje över att i grannskapet få ha ett gatukök och minilivs som serverar dygnet runt.

– Vi som bor häromkring är så glada för att ni finns här. Ni har verkli-

gen gett hela Bällstaområdet ett lyft! Vi kommer att handla hos er, var så säker!

Ett sådant telefonsamtal värmer onekligen hjärtat.

Det har tagit sina år att bryta isen och få kontakt med grannarna. Många har minnen från skolgång i Bällstalundsskolan, och ville först inte finna sig i att den kära, gamla skolan skulle få andra funktioner i händerna på en grupp människor som man inte kände.

Men arbetet med att restaurera och ge liv med meningsfull funktion av den gamla byggnaden, har gjort intryck. Nu har huset fått ny fräsch fasad. Rum efter rum har reparerats och iordningställt som hotellrum. De paviljonger som placerats på gården lyser röda och inbjudande med sina vita knutar. Bällsta Bud & Taxi betjänar många i grannskapet med pålitliga transporter under dygnets alla tim

mar, och nu har vi alltså ytterligare ett serviceorgan för området.

Det dygnet-runt-öppna gaturöket fick namnet "Arnes Grill & Café efter upphovsmannen själv, Arne Imsen. Och på själva födelsedagen den 17:e oktober, kunde han inbjudande serveringen, där hemsydda, grönrutiga gardiner och skomakarlampor i fönstren hjälpte till att ge en ombonad och hemtrevlig atmosfär. Veckan innan hade några tusen foldrar med ett foto i vackra höstfärger delats ut. Den presenterade Bällsta Missionscenter med dess aktiviteter och målsättning.

Ganska många grannar kom för att vara med vid öppnandet, och med några väl valda uttryck betonade Arne Imsen vilken önskan som är den övergripande drivkraften för oss som arbetar tillsammans här.

Trots att vi lever i en tid då den allmänna arbetsmarknaden har mycket små möjligheter att erbjuda arbeten och meningsfull sysselsättning åt ungdomar som avslutar sin skolgång, kan

subventionssystem.

I ett för vår materiella och andliga existens solidariskt beroende av varandra för det dagliga livets uppehälle, kan vi såsom individer skydda varandra för det datoriserade samhällets många omänsklichkeiten, och hjälpa varandra att överleva såsom personligheter utan att fullständigt deformeras av den apokalyptiska omstruktureringsprocess som i hela världen historiseras inför våra ögon."

I Arnes Grill hittar vi några av ungdomarna som fostrats i församlingen: Benny, Linda och Johannes; men också sjubarnsmamman Majken, som förutom hem och barn också engagerar sig i många andra uppgifter.

– Det har alltid funnits olika uppgifter i församlingen. Och just nu var det ju aktuellt med grillen. Det låg rätt i tiden!

Säger pionjären Majken, som aldrig varit rädd att satsa.

Ulla Näsholm, för Midnattsropets läsare en känd skribent, gör en tapper

gen meningsfullt!

En annan med ansvarsställning i gaturöket är Ulla Britt Bygdås, också mor till sju barn. Det märks att hennes modershjärta också omfattar ungdomarna som arbetar på grillen:

– Man får en speciell relation till dem man arbetar tillsammans med. Då kan man inte låta bli att bekymra sig för hur de mår; både till kropp och själ. Det är också lätt att få kontakt med människor som kommer hit och handlar. Det blir så naturligt att börja prata om allt möjligt!

Arne Imsen har inte bara varit initiativtagare för grillen. Han är ofta där med olika idéer och experiment. Kyckling och köttbullar lagar han gärna till själv. Häromdagen kom en man in som kände igen Arne där han stod. "Jag måste få tacka för det evangelium du predikar!" utbrast han. Han har bott i området över trettio år, och brukar lyssna på Radio Maranata. Och nu uttryckte han glädje över att den forna Bällstalundskolan åter kan bli en träffpunkt för människor i området.

En natt då Arne satt där, kom en yngling i tjugooårsåldern in.

– Jaså, du är ute så här sent? undrade Arne.

Då kröp det fram att den unge mannen inte kunnat sova, och sett annonsen om den dygnet-runt-öppna grillen. Han brukade också lyssna på Radio Maranata, och visste vilka vi var. Nu sökte han sig till Arnes Grill för att om möjligt få kontakt med människor som hade tro på Gud. Så fick vår församlingsföreståndare vägleda honom i livets viktigaste frågor, och bedja för honom. En ung man som brottades med frågor om livets mening och en oviss framtid, kunde återvända hem med ett nyväckt hopp.

Förutom denna händelse berättade Arne Imsen om flera andra besök i gaturöket, och kommenterade: – Att ha en dygnet-runt-öppen servering är en mycket kontaktskapande verksamhet. Det gäller att veta vad det kräver av oss!■

ÄLLEN SUPPGIFTER

Maranataförsamlingen i Stockholm erbjuda arbete åt ungdomarna som fått sin undervisning och fostran här. I Pilgrimsskolan har föräldrarna, och övriga vänner i församlingen som assisterat, försökt ge barnen en grundvärdering baserad på Guds Ord: Att varje människa representerar ett oskattbart värde, inte som produktionsfaktor, utan för att hon är skapad till Guds avbild och köpt med Jesu dyra blod. Och att arbetet inte ska vara medel till personlig vinning, men ge oss möjlighet att överföra resurser till bristområden, så att en utjämning kan ske. I en principdeklaration antagen av Maranataförsamlingen i Stockholm för ett tjugotal år sedan, uttrycktes något vi ständigt vill påminna oss om och försöka gestalta i vårt arbete: "Dikterade av teologiska, psykologiska och etiska synsätt, har vi valt att radikalt sänka vår konsumtion och privata materiella standard för att tillbedja, leva och arbeta tillsammans med varandra i kamp mot tidens förödande kravmängd och osolidaritet. Vi eftersträvar att vara levande och fungerande storfamiljer till kärnfamiljernas beskydd och aktiva små missionscenter för samarittjänster utanför samhällets bidrag – och

insats med flera nattpass i veckan:

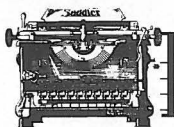
– Just på nätterna får man många möjligheter att vittna för kunderna. De är mindre stressade, ger sig tid att prata och ställa frågor om arbetet.

Asta, som är mest engagerad i Pilgrimsskolan som lärare, rycker in som extrahjälp ibland: Hon kom en dag in för att hämta bröd till grillen. Jätteglad:

– Nu sitter en taxichaufför där och läser Midnattsropet. Det känns verkli-

Vänner och grannar samlades till en festlig invigning av det nya gaturöket.

ARNE
IMSEN

VÄCKELSESIGNALER FRÅN DÖDENS GRÄNSLAND

Helt plötsligt, och självklart oplanerat, låg författaren till denna artikel nerbäddad i hjärtintensivens helautomatiska sjuksäng; ett mjukt och behagligt viloläger för en skör varelse. Hjärtfunktionerna registrades minutiöst och kontinuerligt på diagram, data-skärmar och terminaler genom kablar och slangar kopplade till patientens sjuka kropp. Tillvaron i detta medicinska laboratorium, långt bortom allt normalt liv, utlöser sina reflexioner och reaktioner i dödens omedelbara gränsland. Personal, rum, instrument och apparater ger verklig rättvisa åt begreppet "intensivvård".

Väl inarbetade rutiner och enastående medicinsk teknologi mobiliseras snabbt och effektivt för att tvinga den siste inomvärldslige fienden, den biologiska döden, till reträtt. Ljud och rörelser förstärker det svårdefinierbara intrycket av närkamp med döden. Personalen är skicklig och vänlig, vården professionell, och omsorgen medmänsklig. Det är enormt kostnadskrävande insatser som görs för att rädda livet så långt som det över huvud taget är möjligt.

Då de mest akuta besvären testats och diagnostiserats, blir tempot lägre och miljön stillsammare. Katastrofhotet är undanröjt och det blir tid att ägna sig åt den totala sjukdomsbilden.

Det dröjer inte särskilt många timmar förrän tankarna klarnar och krafterna återvänder. Själens angelägenheter och andens trånad gör sig påminda. Patienten är nämligen inte enbart kropp, utan också själ och ande, som förvisso hamnar i situationer då intensivvård utan preparat och apparater på ett annat och högre plan är absolut nödvändig. Av någon anledning rycker kända bibeltexter om Jesu människoblivande fram, och löser upp tumultet i den tankevärld som påminner om och pockar på problemlösningar för vardagens mindre och större vanskligheter.

Tusen och en ting från världen därute passerar obehindrat alla yttre säkerhets- och skyddsanordningar, pockar på uppmärksamhet, och gör anspråk på totalt herravälde över den upplivade patientens tankeförmåga. I abstrakta och konkreta former och mönster är den inre världen i verkligheten ett slagfält för fullständigt motstridande influenser med ytterst dålig verklighetsförankring. Först då bilden av honom som hade pre-existens hos Fadern och genom Anden blev avlad i en jungfru för att bli sann människa klarnar, får det inre landskapet ljus, harmonisk form och stabilitet.

Sjukhusvistelsen blev inte heller denna gång så lång och besvärlig. Men den hade trots allt blivit ännu mer påfrestande och outhärdlig utan det ständiga sällskapet de nya bokförvärven utgjorde. Teologi, kultur, ekonomi, filosofi, sociologi, religion och politik i större eller mindre doser är på sitt sätt berikande och hälsobringande för en idisslande allätare med dubbla medborgarskap och pejling mot den eviga staden med hopp om nya himlar och en ny jord

där rättfärdighet bor.

En författare orienterar, förmanar och vägleder med välkända doktriner om eskatologin. Budskapet känns angeläget och pennfäktaren inger förtroende i sin pålitliga konservatism. Det var en välgörande påminnelse från en bibellärare som också har givit en föredömlig orientering om änglavärldens realiteter. Ett maranatabudskap till vår tids kristna...

Iett annat bokalster av färskt datum med "Kulturen utan Gud" som titel, passerar gudlöshetens apologeter sedan århundraden tillbaka revy och plockas mästerligt på sina egna eller lånta fjädrar. Författaren gör också upp med den moderna förkunnelsen som sägs bli allt mer närbesläktad med beteendevetenskapligt doce-rande. Psykoanalys och -terapi ger ingen hjälp- eller något botemedel mot synd och orättfärdighet. Universal- och frälsningsmedlet är fortfarande det försoningsblod som utgör grunden för oförtjänt rättfärdiggörelse. Den nya livsprincipen är verksam genom nåd utan tillsatser av egna gärningar och tillägnas genom tron allena.

Teologin förlöser genom sina fega och rädda akademiker evolutionsteorier med rang och värdighet som vetenskaplig liberalism. Tillsammans med importerade återfödelseläror och astrologi har Kristusbilden fördunklats eller gjorts osynlig, i en kristenhet där tolerans och pluralism skapat en identitetskris utan motstycke. I sin otillräcklighet förmår denna ekumeniska mix aldrig åstadkomma några förblivande förändringar i stödda eller brutna gudsrelationer. Förkunnelsen blir vanligtvis endimensionell, och når sällan över horisontalplanet med sin vidlyftiga synkretism.

God moral kan formuleras, men på grund av tingens ordning inte hållas. Den är hedervärd, men den når inte fram. Boken är en pedagogisk och välformulerad, aktuell lektyr, med fyndiga metaforer i ett väl genomarbetat, gott frälsningsbudskap utan den vanli

ga begreppsapparaten. Måtte den spridas i vida kretsar inom och utom alla kända och okända betongblock!

Den är utgiven av ett kristet mediaföretag, som också satsar hårt och målmedvetet på etermedierna. Kristallkatedralen i Los Angeles och dess världsberömda framgångsteolog, som syns och hörs varje söndagmorgon i det TV-program som produceras av det apostroferade mediaföretaget, underkänns. Det är inte helt klart vad författaren egentligen menar, men det bestående intrycket är att denne framgångsteologins superstjärna i verkligheten framtonas såsom en lögnare och bedragare.

Hans utombibliska kristusbild erbjuder i realiteten ett inomvärldsligt lyckorike baserat på positivt tänkande; lika falskt och förljuget som världen själv, som med alla sina svulstiga löften och utfästelser är ett bländande sken utan evighetshopp. Kristusfragment saknas inte. Hans namn besjungs och lovprisas, men kulten är problem- och människocentrerad, och därför idoldyrkan med religiösa förtecken.

Det är frapperande att ett och samma mediaföretag, som anser sig vara integrerat med och språkrör för andedöpta väckelsekristna, i sitt utbud skrupellöst mäktar kanalisera ut så helt oförenliga och totalt dubbla budskap. Kristusbilden är inte endast karikerad och retuscherad. Den har genom försköning och förfälskning blivit en modern kopia utan det ursprungliga originalets karaktär, färg, struktur och övriga kriterier. Den markerar en New Age-inspirerad, strömlinjeformad, "skön" Kristus, utan smälekens kors och därför också utan härlighetens krona.

En vänlig och trofast besökare förstärker lässtoffet med färsk dagstidningar, bland annat den dags-
avisa som i sin förmenta kamp för kristna värderingar i familje- och samhällsliv under sin snart 50-åriga historia har passerat alla tänkbara stadier på sin vingliga stråt mot sitt förmäta självtillräckliga laodiceiska folkvälde. En doktorand har betecknande gett sin avhandling undertiteln "Från sekt till kristet samhälle."

En av dess förutvarande medarbetare kan med sin karismatiska bakgrund stå som symbol och prototyp för detta organs utveckling i språkförbistringens tjänst. Först den förment kristna rikstidningens reporter, sedan Nordens största tidnings, och därefter

återgång till rikets enda "kristna" dagstidning som redaktionschef. Sedan informationschef i nykterhetsrörelsens försäkringsbolag, och nu chefredaktör för en av Sveriges större journaler med förnåma horoskop, astrologtjänster och luciakult till framgångens lov och profitens ära. Kopulationen kommer att framälska nya hybrider, till förakt eller förnöjelse på divornas och fåfångans marknadstorg.

"Slå vakt om idyllen!" är temat för "tillträdespredikan" i det nya mediatemplet. Ett väl tillrättatlagd opportunistiskt massevangelium, där saltet kastats ut och påpassligt ersatts av pudersockrat godis. Pekoral med astronomiskt avstånd till sann väckelsekristen livssfär.

Den broder och syster i tidigare generation som visade ett odisciplinerat intresse för de illa sedda världsliga veckobladen, behandlades ganska omgående som avfälling och exkluderades så småningom från församlingsgemenskapen om man inte bättrade sig. Det gagnade föga att förklara sin köp- och läslust såsom helt koncentrerad till de illustrerade magasinens rika utbud på sy-, stickmönster och matrecept, samt medicinska och juridiska rådgivningsspalter.

Så fungerade det av förklarlig anledning, då förkunnelsen i klartext gav besked om vad som menades med "denna tidsålders väsende", "omaka par", "att icke gå i ok med dem som icke tro" och kontrasterna "Kristus och Beliar", "rättfärdighet och orättfärdighet" samt "ljus och mörker" var absoluta och oförenliga storheter i kampen om människosjälens. Alla visste var gränserna gick och det övervägande flertalet respekterade dem i ödmjuk och sann gudsfuktan.

"Ålska icke världen; ej heller de ting som är i världen" var mer än kanoniserad doktrin – det var livsmönster. Polariseringen var existens- och gemenskapsvillkor; väckelsekristendom med ofördärvat immunförsvar.

Nu är det emellertid en ny tid med helt andra ideal och värderingar. En streberrak marsch upp mot magasinets maktcentra anses prisvärd och applåderas idag. Den utlöser därför inga andra reaktioner än åtgärden att bli utbytt från tidigare uppdrag i väckelserörelsens mediagrupp av praktiska orsaker. Utbytet är talande, och ger klarsignal åt en fortsättning som med naturlags konsekvens följer såsom infiltrationsstrategi för gränsöverskridande nätverk. Hanteringen

verkar förbryllande, men är egentligen en logisk effekt av de förhärskande förebilderna och styrningsmedlen, som till övertydlighet präglats av kejsaren.

Den nämnda dagsavisen har nyligen genomgått en lyckad omgöring, och blivit charmigt tidsenlig och fått en reviderad policy med enveten ambition att säkra utgivningen och maximera profiten, nu då presstödet miljoner är hotade. Det är säkert kommersiellt riktiga grepp för framgångsrik marknadsföring. Men sett i ett annat perspektiv kantrar hela samhällsengagemanget för folkmoralisk förnyelse med kristen etik över i kvalificerad prostitution. Till dubbelkommandot hör nämligen att tidningsutgivningen också är födkrok för en fackligt ansluten personal med marknadsmässiga lönekrav.

Ränksmideri och planmässig nivelering säkrar fred, samförstånd, samarbete för inflytande med betydelsefulla makthavare, rörelser och opinioner. Vidgade eller utsuddade gränser har sina poänger för prognoserna och en slagfärdig ackvisition. Processen är känd under devisen "något för alla", och anses ge högsta tänkbara skökovinster.

Varför skulle personalval bestämmas av andra faktorer än kompetens och kapacitet i mediaföretag som i lägre eller högre grad egentligen endast strävar efter ökade marknadsandelar för sin existens? Förmodligen dröjer det inte alltför länge innan cirkeln sluter sig. Denna historia om en individ, återspeglar nämligen skeendet i den institution, en "väckelsekristen" mediavärld, där "framgångsen" fick sitt avstamp. Den skamlösa kampanjen mot Christ is the Answer, för bortåt två decennier sedan, är en typisk och oförglömlig episod i karriären.

Precis så populistiskt fungerar i praktiken framgångsteologin, både här och över there, nu och tidigare, med sin människofixerade Kristusbild. Individ och institution flyter ihop i ett likartat handlings- och beteendemönster. Detta konjunkturdominerade massmediaorgan har för länge sedan glidit bort och successivt avskärat sig från sitt eget ursprung. Ett avslöjande och ett utbyte blir nödvändigt och kommer inom överskådlig tid.

Då dessa smärtsamma och oroväckande funderingar under läsningens gång i den rogivande sjukhusmil-

Efter åtta år som präst sade Ulla Hindbeck upp sin anställning. Hon hade blivit väckt och fått insikt i vad Guds Ord lär. Hon säger:

– Gud ger män och kvinnor skilda uppgifter i den kristna församlingen. Alltså gör vi troende kvinnor rätt i att identifiera oss med Bibelns kvinnor, inte med dess män.

Ulla växte upp i ett prästhem på landet. Hennes uppväxt präglades av den okomplicerade religiositet, som råder inom Svenska kyrkan.

– Den mer bibeltrogna synen kom först senare i livet, då jag förstod att Gud är Sanningen, säger hon. Och då började jag inse att *allt* som står i Bibeln är sant. Och att vi troende ska lyda Gud, inte människor.

Som ung flicka var inte Ulla personligt troende, även om hon gick till kyrkan och lyssnade på gudstjänsterna.

I tonåren började hon intressera sig för olika filosofier. Hon var sökande,

lite grubblande till sin natur.

– Jag läste Dostojevski och Jan Fridegård och studerade buddism. Men jag fångades inte av författarnas livsåsikter. Det var mystiken i böckerna som lockade mig.

Ulla ägde alltså inte någon fast kristen gudstro. Men eftersom hon växt upp inom statskyrkan, kände hon sig hemma i den kyrkliga miljön. Och därför föll det sig naturligt för henne att börja arbeta inom Svenska kyrkan.

– En framtid som församlingsassistent eller församlingssekreterare lockade mig.

Efter lite fundrande valde Ulla församlingsassistentlinjen. Men då grundutbildningen var klar blev hon inte antagen till specialstudierna.

– Vägen var stängd för mig, så jag fortsatte att läsa teologi. Det trivdes jag med. Nu siktade jag på att bli församlingssekreterare.

Då Ulla var klar med sin teologiska examen ansåg människor i hennes

"Om jag går till kyrkan vill jag höra Ordet förkunnas och inte en massa psykologiskt prat. Vi människor behöver få höra vad Gud har sagt i sitt ord. Och vi måste få höra allting!"

omgivning att hon borde bli präst.

– Men själv hade jag ingen tanke på prästbanan förrän jag började på praktiken, berättar hon. Eftersom jobbet var intressant och stimulerande så trodde jag att förkunnarkallet var Guds mening med mitt liv. Men idag vet jag bättre. Gud kallar nämligen inte kvinnor till läroämbeten, det gör de själva.

Urvattnat budskap

Ulla prästvigdes i Stockholms stift 1977. Sin första tjänst fick hon i Bromma. Där blev hon prostens personliga pastoratsadjunkt.

– Nu trodde jag mig vara inne i Guds vilja med mitt liv. Inte ett ögonblick tänkte jag på Herrens bud i första Korinterbrevet 14, där det står att kvinnorna inte ska tala vid församlingssammankomsten.

Innan jag låter Ulla gå närmare in på det här känsliga ämnet, frågar jag om

hon var en bra predikant. Det finns ju trots allt goda kvinnliga predikanter.

Hon svarar:

– Som alla liberalteologer och andra som inte tror på på *allt* som står skrivet i Bibeln, så predikade jag ett urvattnat budskap. Sen lade man väl

till något bibelord och berättade om nånting socialt föredömligt som Jesus utfört.

Ulla är kritisk mot förkunnelsen inom Svenska kyrkan. Hon anser att många präster undviker att predika om Gud. Istället talar de om det som rör sig i samhället.

En dag insåg hon att Bibeln förbjuder kvinnor att vara lärare i andliga ting. Då lydde hon Ordet och lämnade prästtjänsten. Läroämbetet åt mannen och Herrens bud måste stå över alla mänskliga och ideologiska strömningar, förklarar hon i den här intervjun.

ÖPPNHET MOT GUDS ORD

TEXT & FOTO: ARNE BJÖRKMAN

– Om jag går till kyrkan vill jag höra Ordet förkunnas och inte en massa psykologiskt prat. Vi människor behöver få höra vad Gud har sagt i sitt ord. Och vi måste få höra allting! Om vilka krav Gud ställer på oss. Om nåden, rättfärdigheten, domen, himmelriket etc.

Ulla menar att det behövs en ren och klar förkunnelse i kyrkan. Så att de troende kan leva vidare som troende.

– Vår tro lever av Guds Ord. Om vi inte får höra Ordet predikas så kan vi snart inte tro. Om Guds Ord inte förkunnas uppstår liberalteologiska tankegångar hos de kristna. Det vill säga, de förringar det som står i Bibeln.

Öppnade ögon

Nu kommer vi in på den mycket känsliga kvinnoprästfrågan. Att kvinnor blir präster beror på liberalteologiska tankegångar, menar Ulla.

Hon kom själv på ett seriöst sätt i kontakt med kvinnoprästfrågan, när hon varit präst i åtta år. Då var hon komminister, och dörrarna stod öppna för henne. Ulla fick de jobb hon ville ha. Och hon trivdes med sitt arbete.

– Men jag började fundera lite djupare över min tjänst. Så kom jag också att läsa en tidskrift som heter Nya Vaktaren. Och då öppnades mina ögon. I tidningen fanns artiklar som upplyste om vad Bibeln lärde i olika frågor, därbland i kvinnoprästfrågan.

Tidigare hade Ulla endast hört talas om Nya Vaktaren. Det var en tidning som av många kyrkliga betraktades som besmittad. Den skulle man inte läsa, helst inte ens ta i. Ullas kollegor hade uppmanat henne att slänga tidskriften i papperskorgen, och det rådde hade hon följt.

Men inte den här gången. Hon studerade artiklarna omsorgsfullt. Och

Guds Ord började verka i henne.

– Jag fick en djupare insikt i vad bibeltrohet innebär. Det ledde till att jag gick och lyssnade till ett föredrag om "Trons grundvalar" som hölls av Gustav Adolf Danell. Och först då – efter åtta år som präst – förstod jag äntligen att Guds Ord är sanning.

Ulla är mycket bestämd: Guds Ord är orubbligt! Om man inte tror på Ordet, hur kan man då kallas troende? undrar hon.

– Jag hade läst teologi i Uppsala och fått lära mig där, att man skulle pröva allting utifrån ett kritiskt tänkande. Och under mina år som liberalteologisk präst trodde jag på de där underliga påståendena. Men så plötsligt skakades jag om – och fick insikt i Guds Ord. Och det var en omvälvande upplevelse.

Jesus är Herre

Den här nya insikten i bibelordet visade Ulla att Jesus ska vara Herre i församlingen och att Guds Ord ska vara högsta auktoritet för de troende.

– Herrens bud står över mänskliga tankar och idéer och ideologiska strömningar. Ordet är bindande för alla kristna i alla tider. Då jag äntligen hade insett det här så kom jag naturligtvis i konflikt. Jag insåg att jag levde i olydnad mot Guds bud när jag var präst. Dessutom förstod jag att jag inte var trovärdig som förkunnare, för jag var ju själv ett vittne på att jag inte tog Ordet på allvar, när jag bröt Guds bud. Om jag själv bröt mot Guds bud, hur skulle då andra människor kunna ta

emot min predikan på ett seriöst sätt?

Bestämt hävdar Ulla Hindbeck att Bibeln förbjuder kvinnor att uppträda som lärare i andliga ting, att undervisa i bibelordet. Gud gav läroämbetet åt männen, förklarar hon. Och det kan man läsa om i första Korintherbrevet 14 och i första Timotheosbrevet 2.

– För oss kvinnor har Herren andra uppgifter, säger hon. I Bibeln finns många storslagna kvinnogestalter. De tjänade alla Gud men ingen av dem uppträdde som lärare. Med

ödmjukhet och glädje fann sig Bibelns kvinnor i den ordning som Herren fastställt.

Ingen jämnställdhetsfråga

Inom Svenska kyrkan och många frikyrkor menar man, att förbudet för kvinnor att uppträda som förkunnare är någonting gammalmodigt. Det förbudet gällde endast i de urkristna församlingarna, på grund av att det dåtida samhället hade en annan kvinnosyn, hävdar de. Jag undrar hur Ulla Hindbeck ser på det påståendet.

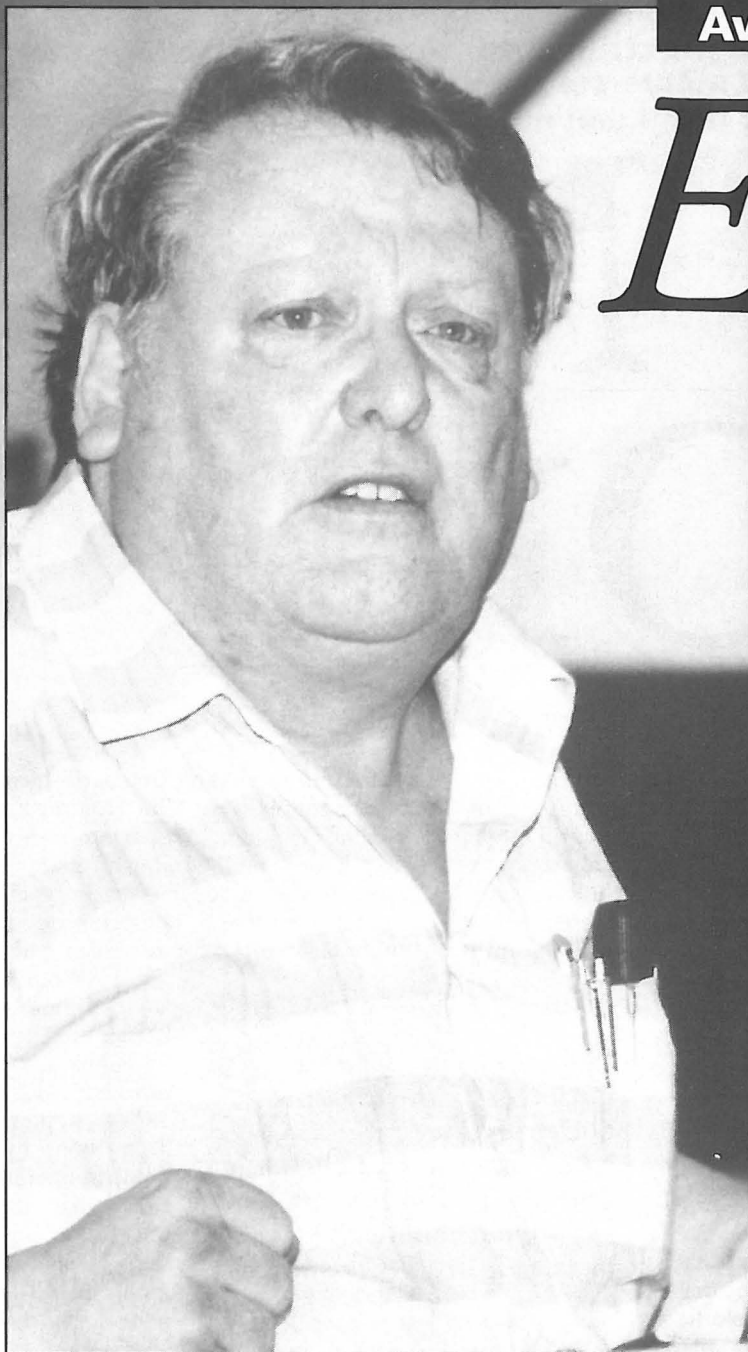
– Det är bara struntprat, svarar hon blixtnabbt. Och ännu värre är påståendet, att Paulus skrev ner de här förbuden därför att kvinnorna inte kunde vara tysta i mötena utan satt och pratade hela tiden.

Ulla utvecklar sina tankegångar.

– Kvinnoprästfrågan är absolut ingen jämnställdhetsfråga, säger hon. I skapelsen gjorde Gud människorna till man och kvinna. Han gav männen

Fortsättning på sidan 27

EN PRO

För Jesu Kristi församling öppnar sig en värld av möjligheter. Det går att tillägna sig gudomliga egenskaper och resurser för den här tiden. Enda orsaken att vara här på jorden är att tjäna Gud. Denna tjänst har sina motiv, kvalitéer, sina medel och sitt mål.

Bibeln poängterar att vi får vandra i av Gud förutberedda gärningar. "Vandra" talar om en rörelse framåt mot ett mål; en vilja att komma vidare och en protest mot stagnation och att bli efter på vägen.

"Så har ju och vittnesbördet om Kristus blivit befast hos eder..." Så skriver Paulus i första Korinterbrevets första kapitel. Det är ett kraftfullt uttryck, som påminner oss om nödvändigheten av att ta emot och bli rotade i Guds eget Ord, vilket inte kan ske utan vårt engagemang. Det kräver nämligen nyfikenhet, iver och behov, annars blir ju bibelstudiet en yttre plikt som aldrig befruktar vår ande så att det kan leda fram till något andligt resultat.

"Så har ju vittnesbördet om Kristus blivit befast hos eder, så att I icke sttån tillbaka ifråga om någon nådegåva, medan I väntan på vår Herres Jesu Kristi uppenbarelse. Han skall ock göra eder ståndaktiga intill anden, så att I ären ostraffliga på vår Herres Jesu Kristi dag." (1 Kor. 1:6-8)

I det här sammanhanget är det angeläget att betona målmedvetenheten i Paulus' förkunnelse, och hur han hela tiden – oupphörligt – väljer att aktualisera frågan om Jesu tillkommelse. Oberoende av vilket ämnesområde han behandlar, är det hela tiden samma perspektiv och samma motiv som fördjupas och vidgas.

Paulus vill att adressaterna skall vara väl medvetna om vad som är nödvändigt just med tanke på Jesu tillkommelse. *"Han skall ock göra eder ståndaktiga intill anden, så att I ären ostraffliga på vår Herres Jesu Kristi dag."*(v.8)

Bibeln har ett fullkomlighetsideal och på detta finns ingen prutmån.

Utifrån vitt skilda ämnesområden aktualiserar aposteln oupphörligt frågan om Jesu tillkommelse.. I sista kapitlet möter vi dessa ord: "Om någon icke har Herren kär, så vare han förbannad, Maraná ta." (1 Kor. 16:22)

Paulus poängterade nödvändigheten av att pröva sig själv inför budskapet om Jesu tillkommelse, och vikten av att tidigt komma underfund med brister och tillkortakommanden. Han aktualiserade alltså budskapet om Jesu tillkommelse. Detta budskap måste väcka oss till besinning om nödvändigheten av att vi får alla brister avhjälpta och alla tillkortakommanden

UPPENBARELSE I TIDEN

korrigerade på alla områden.

Bibeln har ett fullkomlighetsideal, och på detta finns ingen prutmån. Vi kan inte ändra något i det här budskapet, för det är absolut.

I Uppenbarelsebokens första kapitel står några verser som är oerhört uppfordrande: "Se, han kommer med skyarna, och allas ögon skola se honom, ja, och deras som hava stungit honom; och alla släkter på jorden skola jämra sig vid hans åsyn. Ja, amen." (Upp.1:7) Undantagen är församlingen som skall välkomna honom och ta emot honom med glädje.

Hur församlingen möter detta budskap beskrivs längre fram i Uppenbarelseboken: "Och skriv till Filadelfias församlings ängel: 'Så säger den Helige, den Sannfärdige, han som har 'Davids nyckel', han som 'upplåter, och ingen kan tillsluta', han som 'tillsluter, och ingen upplåter'." (Upp.3:7) Här öppnar sig för den troende människan, för Jesu Kristi församling, en värld av möjligheter. Den är egentligen omöjlig att definiera; man kan inte beskriva den. Det talas om en nyckel som representerar kunskap, makt och härlighet och som står till församlingens förfogande. Vi har fått möjlighet nu att tillägna oss gudomliga egenskaper och resurser för den tid vi är här i tiden. Enda orsaken för oss att vara här, är att tjäna Gud, och denna tjänst har sina motiv, sina kvalitéer, sina medel och sitt mål.

Bibeln poängterar att vi får vandra i av Gud förutberedda gärningar. Vandra – detta talar alltså om en rörelse framåt mot ett mål. En vilja att komma framåt och en protest mot stagnation och att bli efter på vägen.

Den genomgående metoden i detta sändebrev är uppmuntran och tröst. För den som är fylld av Guds ande kommer Jesu tillkommelse ständigt att vara nära förestående. Genom anden sprängs tidsperspektivet. Rum och tid försvinner, och vi upplever något av oändligheten. Jesu tillkommelse är nära, han kommer.

Det finns inga dagar, inga händelser eller perioder som är så viktiga som just Människosonens dagar. Kristi dag, hans uppenbarelse, hans tillkommelse. Oberoende av vilket område som aktualiseras i undervisningen, är det motiverat att i varje situation prova sig – därför att Jesus kommer.

Det finns en annan tidsdimension att notera. Än om han inte skulle komma snart för att hemförlösa sitt egendomsfolk, så kommer han i alla fall. Vi kan säga att Jesus är här. Denne Jesus, han som skall komma, han är här, och därför kommer hans tillkommelse egentligen inte att bli något speciellt sensationellt för hans folk, utan det är en naturlig utveckling; en avslutning av en vandring. Då har man nått fram till målet. Man har det levande hoppet och vandrar i tro. Målet är alltså ett närvarande faktum, därför att Jesus Kristus är här med sin välsignelse och härlighet för att visa sig underbar i och genom församlingen.

Rättfärdiggörelsen, helgelsen, helbräddagörelsen – allt som händer i Guds rike är ett uttryck för det faktum att han som kommer – han är här. Därför; när han hämtar församlingen är det bara slutetappen i en process. Detta skeende har den kristna församlingen varit inne i under hela sin vandring, rakt igenom tidsåldrarna, för att nå fram till målet. Ett faktum är att de människor som har detta levande för sig, är så annorlunda till sin karaktär att de betraktas som stats- och samhällsfientliga; glädjedödade och kulturfientliga.

Har du något värdefullt, se till att du bevarar det för då har du fått det av Gud...

Man har hittat på allt för att stämpla de här människorna som onaturliga, illojala, osolidariska. Det beror på att de är uppfyllda av förvisningen om Jesu tillkommelse. Det tillkommande betyder mera för dem än det närvarande. Därför är det sant att säga att de lever i den himmelska världen. De är världsfrånvända utan att för den skull vara verklighetsfrämmande. De

förstår vad detta innebär med avseende på relationerna till samtiden och dess frågor; men också till evigheten och dess härlighet. Detta har bestämt deras attityder, vittnesbörd och martyrskap.

Martyrskapet är mycket större och mera omfattande hos den enskilde kristne än vi anar. Det finns människor i vår tid som upplever martyrskapet genom dagliga konfrontationer i smått och stort. De har fattat det övergripande ansvaret att bereda sig för Jesu tillkommelse; lösa sig från det som binder för att kunna vara beredd att möta honom på skyn.

I Uppenbarelseboken anslås en ton av uppmuntran: "Jag kommer snart!" Har du något värdefullt; se då till att du bevarar det, för då har du fått det av Gud, och även om det kostar mycket, så är det värt priset. Det är grundackordet i den kristnes liv. "Det skall bli värt sitt pris att få se Jesus". Priset kan vara olika för olika människor, men alltid betingat av efterföljelsens villkor. Att ta korset på sig och följa Jesus.

"Jag kommer snart." Det budskapet är aktuellt och välkommet då det vänder sig till människor som känner sig provade, utsatta, attackerade och angripna. Men människor som varit kristna en tid och blivit hemmastadda i Faderns hus, börjar gärna med små kompromisser här och där. De anpassar sig inte längre till Guds eget ord, utan till världen. De blir märkta, om inte av vilddjurets märke så dock den ande som är rådande i världen. Det är något vilddjurslikt som gärna vill smyga sig över människor – även de andedöpta. Många är beredda för kompromisser.

De blir toleranta, som det heter, och avtrubningseffekten leder fram till att man blir allt mera okänslig för den helige Ande, och får allt svårare

att höra vad Anden säger till församlingarna. Det innebär ju inte att man inte hör och tar emot andra budskap som man då på ett eller annat sätt förkroppsligar i sitt liv. Det är ohyggligt farligt när församlingen behärskas av den här typen av religiositet och mentalitet och så förlorar sin slagkraft. Risker är alltid densamma:

"Om du inte bättrar dig och gör de gärningar som du gjorde i förstone, så måste jag komma över dig och flytta ljusastaken ifrån dig." Då går uppenbarelserna förlorad. Man hamnar i andligt mörker, och detta mörker är mycket vidrigare och värre än det mörker som härskar i världen. I världen finns bedrägeriet, men här finns självbedrägeriet, och det är fruktansvärt allvarligt att bedra sig själv. *"Du har namnet om dig att du lever, men du är död."* Det är slutfasen i avfallsprocessen.

Det är segerns symbol. Här är vi korsbärare – där bär vi kronan.

Filadelfiaförsamlingen påminns om något annat. Det är meningsfullt att kämpa vidare. Tröttna icke. Det är meningsfullt att bevara det du har mottagit, det är meningsfullt att slå vakt om de gåvor och de realiteter som intill denna dag och detta nu har behärskat och berikat gemenskapen. Det är meningsfullt; inte därför att vi är heroiska och till varje pris måste väcka andras uppmärksamhet genom våra religiösa egenheter. Vi är inga överhettade hjärnor, inga fanatiker och svärmarer, även om världen menar så. Det är meningsfullt att kämpa, därför att vår överherde säger: "Jag kommer snart!" Församlingens brudgum vill att vi ska göra klart för oss att den svåra situationen är inget förblivande tillstånd, utan av helt övergående art.

Det är meningsfullt, för han kommer snart. *"Håll fast det du har så att ingen tager din krona."* Det är segerns symbol. Här är vi korsbärare, där bär vi kronan. Vi är inte hemma ännu, men vi ser framför oss den härlighet som väntar. Vi ser kronan, segern, och om vi måste bära korset för att nå fram till kronan, så lägger vi inte ner det. Vi gör inte heller åverkan på korset för att det ska bli lättare och bekvämare. Vi går inte in på kompromisser och eftergifter, vi vill följa Jesus med fasta steg på trons och frälsningens väg.

Grundtonen är att Jesus kommer. Därför är det nödvändigt att kämpa för de värden som församlingen och endast församlingen representerar i tiden. Församlingen är inte organisationer och samfund, inte kyrkobyggnader eller institutioner, utan något radikalt och helt annorlunda. Församlingen är något fullständigt unikt. Jesu Kristi församling utgör dem som bidar

och väntar på honom; de som ständigt umgås med honom för att bevara bilden av honom och för att den ska synliggöras och tydliggöras i tiden.

Begynnelsen och slutet i första Korinterbrevet handlar om Jesu tillkommelse. Allt i dessa kapitler är inramat av budskapet om Jesu tillkommelse, och sedan i olika delar av breven kommer signaler som klart och tydligt talar om att Jesus kommer och att han kommer med en ny tingens ordning. Han ska upprätta sitt välde.

I sista kapitlet möter oss maranataropet som är mera än ett arameiskt uttryck. Det är en genomgripande signal och dessutom ett väckelserop och en bön som de kristna bär med sig då de utkämpar sin kamp som enskilda och som församling. Detta rop samlar Guds folk, det är uppfordrande och uppbyggande. Det representerar oerhört många sidor av det kristna livet, nödvändigheten att inordna och underordna oss på ett sådant sätt att han som kommer ska kunna vara här också nu.

Han kommer inte hit på våra villkor, men han kommer om han får vara den han är: Församlingens huvud. Det är inte en dogm som man kan påminna varandra om och tycka är bra. Det är att låta honom överta ledningen för hela kroppen. Varje enskildhet i kroppen är underställd och underordnad huvudet. Och huvudet är Herren Jesus Kristus. Det ser ibland ut som om varje lem har ett eget huvud, vilket leder fram till de mest förbryllande ting då det gäller församlingsgemenskap och evangelisation.

Guds rikes utrikespolitik är mission – Guds rikes inrikespolitik är att församlingen ska fungera på alla nivåer. Det finns en särskild sektor, där församlingen ska fungera, den som vi vill kalla en "andlig" sektor. Herrens anspråk är totala. Han vill inte ha bara vissa områden av vårt liv, samtidigt som vi slår vakt om våra egna privatstämplade territorier. Han vill vara huvud, överstepräst och konung, vilket innebär att våra liv är i hans händer.

Vi vill gärna slå vakt om våra egenheter och missförstår många gånger Guds avsikter, därför att vi förväxlar våra egna intentioner med det som är Guds vilja. Men många har aldrig kommit fram till vad bibeln kallar överlåtelse åt Honom, så att Hans fullkomliga vilja kan ske.

Vi bör inte nöja oss med att leva i Guds tillåtna vilja med avseende på våra liv. I realiteten avsätter vi då Gud, och gör människan till konung i hans ställe. Så får vi mänskliga rådgivare, mänskliga härskare som kommer att kräva vår tribut i form av offer, insatser och tjänster.

Ett exempel på en som levde i Guds fullkomliga vilja är Abraham som vandrade upp till Moria berg för

att offra sin son. Gud vill inte ta något ifrån oss som han ser att vi behöver, men han vill göra klart för oss att hans kärlek är så annorlunda till sin karaktär än den mänskliga. Den har inga förbehåll, den är fri från alla spekulationer och försök att manipulera. Vi faller så lätt undan för böjelserna i vårt väsen. Gud vill ha allt för att ge oss allt, och det är något annat. Det är ingen idé att försöka spänna musklerna eller träna oss psykiskt i någon form av meditation eller andra övningar för att få köttet att acceptera detta; eller höja vår beredskap så att vi kan förverkliga Guds vilja. Det går aldrig, det leder inte fram till resultat.

Han vet vad vi behöver vara med om för att hans gestalt ska bli synliggjord i våra liv.

"Och Anden och bruden säga: 'Kom.' Och den som hör det, han säge: 'Kom.' Och den som törstar, han komme; ja, den som vill, han tage livets vatten för intet." (Upp. 22:17)

Det som kan släcka vår törst är mötet med honom, och ingenting annat. Varje steg vi närmar oss honom blir det klarare för oss att det finns bara en lösning att mätta de outsläckliga behov som vi bär i vårt väsen. Det gäller att vi får ögonen upp för hans verklighet, hans realitet, hans tillkommelse och hans närvaro.

Frälsningsbudskapet är inte förhandlingsbart, och vi har ingen rätt att förändra det.

Man kan försöka med alla andra medel, och de kan vara till hjälp en kort tid, men de släcker inte livstörsten. Det finns ingenting som kan ge en människa sann tillfredsställelse så som detta att genom andens uppenbarelse och ett närmande till Jesus Kristus bli medveten om hans tillkommelse och hans närvaro, så att man får se Honom med trons ögon.

"För var och en som hör de profetians ord, som stå i denna bok, betygar jag detta: 'Om någon lägger något till dem, så skall Gud på honom lägga de plågor, om vilka är skrivet i denna bok.'" (Upp. 22:18)

Frälsningsbudskapet är inte förhandlingsbart, och vi har ingen rätt att på något sätt retuschera, stympa eller förändra det. Vi kan inte lägga någonting till detta budskap utan att det får ödesdigra konsekvenser. Ändå är den stora frestelsen att vi vill ha Guds ord, men också något därutöver. Var kommer alla tillsatser och tillägg ifrån? De kommer från vårt eget inre väsen, men också från vår samtid. Vi utsättes ständigt för impulser av det yttre trycket, och om vi inte är rotade och befästa i Guds eget ord, eller i kärleken i Kristus som bibeln säger, så kommer vi att finna det rätt naturligt att lägga något till ordet.

"Och om någon tager bort något från de ord, som stå i denna profetias bok, så skall Gud taga ifrån honom hans del i livets träd och i den heliga staden, om vilka är skrivet i denna bok." (Upp.22:19)

Här beskrivs något ännu allvarligare: Vår benägenhet att reducera evangeliet på olika sätt. Vi umgås inte med evangelium, vi läser inte, studerar inte, forskar inte. Vi vet egentligen inte vad bibeln säger. Vi har kanske vissa aningar om det, men det räcker inte med aningar. Man måste få skärpa för att kunna genomskåda alla sken- och bländverk. Denna skärpa saknas vanligen hos bekännande kristna människor. De har aldrig fått den, och har heller aldrig strävat efter att få tag i den.

Vi kan på olika sätt stympa evangelium, därigenom att vi blandar ihop det renodlade budskapet med våra egna föreställningar – religiösa eller hedniska. Så får vi en religiös mixtur, som gör det kristna livet mindre anstötligt, så att illvilliga människors möjligheter att attackera oss reduceras. Vi kompromissar helt enkelt bort något.

Det kan gälla olika saker och högst individuella ting, där vi hela tiden plockar bort någonting: Om mannens och kvinnans situation, om familjen, om hemmet. Det kan gälla ekonomi och annat där vi frestas ta bort eller förändra någonting av vad bibeln säger. Vi kan vandra vidare i den tron att allt är bra, vi känner frid i vårt hjärta och förstär inte att den frid vi har är ett resultat av en kapitulation. Det blir frid när man upphör att kämpa – när man kapitulerar. Vår benägenhet till eftergifter är helt uppenbar.

"Och om någon tager bort något från de ord, som stå i denna profetias bok, så skall Gud taga ifrån honom hans del i livets träd och i den heliga staden, om vilka är skrivet i denna bok. Han som betygar detta säger: 'Ja, jag kommer snart.' Amen. Kom, Herre Jesus!" (Upp. 22:19–20)

Det är ett svalg befäst mellan mänskliga teorier och Guds eget ord. Massan har sina ideal som den följer. Vi blir lätt offer för dem då vi upphör att kämpa emot. Då får vi ju den frid som kapitulationen ger. En frid som är baserad på en överenskommelse med världen kan aldrig bli något annat än katastrof. Förlusten är enorm och oersättlig. Det innebär ingenting mindre än att man förlorar rätten att äta av livets träd. Inte bara barmhärtigheten, men också rätten, är ett uttryck för Guds väsen.

Dessa brev i Uppenbarelseboken som börjar och slutar med en stark betoning av Jesu tillkommelse, berör de mest skilda företeelser som apostlarna för fram. Hur ska man komma tillrätta med de enorma problem som inställer sig i församlingssamfundet? Vad

kommer splittringstendenserna ifrån? Det finns två källor som människor kan hämta inspiration och idéer ifrån.

För det första inifrån, den egna tankevärlden, men också utifrån. I Korint hade man börjat leva ett korintiskt liv. Man var mer korintisk än kristen, och där ligger problemen. Man blir mera svensk än kristen. Man kan läsa på utanskriften vilket folk en människa tillhör. Det syns på många sätt; inte minst med avseende på tillbedjan, gudstjänstliv och mission.

Det lyser igenom om någon är en modern svensk eller en modern amerikan, osv. Det strålar ut något från varje person, och av det kan man avläsa vad som bor i hans inre. Ingenting är betydelselöst, när det gäller kulturer och kultyttringar. Det som var modernt i Korint, var modernt också i församlingen. Söndringstendenserna var ingenting annat än uttryck för korinternas sätt att samlas omkring olika filosofiska skolor. Den ena ansågs för bättre och förmer än den andra, och just på grund av denna bakgrund och ovilja att överge det korintiska mönstret, förföll man till gammalt beteende. Var och en hade favoriter, man samlades omkring vissa personer, och så trampades ämbetet i smutsen. Det fick underordna sig mänskliga idéer och föreställningar och mänsklig makt och myndighet.

akten som Gud ger är viktig, det är uppenbart, men det är en tjänande makt.

Ämbetet är inte något som förvärvas genom träning vid akademierna eller genom att ordineras av någon institution. Ämbetet är något gudagivet. Anden genom gåvorna, Herren genom tjänsterna... Gud har i församlingen satt... Detta är inte uttryck för majoritetsbeslut genom handuppräknings. Sådant är ett politiskt förfaringsätt. Man kan använda parlamentarismen inom olika områden, men i Guds församling heter det: *"Den helige Ande och vi har beslutat"* Det är en annan myndighet och rangordning. "Den som vill vara störst ibland eder, han skall vara den minste." Han ska vara allas tjänare, beredd att två de heligas fötter.

Om man tar med sig erfarenheterna från det profana samhället in i församlingen, sker en frontalkrock mellan det himmelska och det jordiska. Gud tillsätter och han avsätter med gudomlig myndighet. Makten som Gud ger är viktig, det är helt uppenbart, men det är en tjänande makt. Den har sina alldeles speciella uttrycksmedel, för den uppenbarar sig i svaghet. Skriften säger: "När jag är svag, då är jag stark" Vi har inga inomvärldsliga vapen till att rå på missförhållanden i församlingen. Vi har

inga maktmedel att betvinga människor med. Vårt mäktigaste vapen är vår svaghet. Vårt vapen är Guds eget ord. Om människorna inte vill böja sig för Guds ord, då har vi inget annat vapen.

Inom ramen för Guds ord får vi predika, och sedan överlämna förkunseln åt människornas samveten att ta ställning.

Guds församling har inga synoder, koncilier eller riksorganisationer som kan hävda sig över den lokala församlingen. Den lokala församlingens tjänare kan heller inte hävda sig över några av församlingens lemmar. Det existerar inga sådana rättigheter i Guds rike. "Jag håller mig till Paulus eller Apollos..." Ett sådant handlingsmönster är signum för det mänskliga sättet att rycka åt sig initiativet.

Den andra ytterligheten är: "Jag håller mig till Kristus." Somliga ersätter Kristus med enskilda bärare av tjänster. Andra gör sig av med ämbetsbärarna, och menar sig vara oberoende. De behöver inte undervisning, de behöver inte tröst, förmaning eller tillrättavisning, de klarar sig själva och kan ta sig hem på egen hand. Men det går inte.

Bibeln vänder på våra föreställningar. Den utesluter inte medarbetarskapet, utan visar på en kompletteringsgemenskap som är helt enastående. *"Allt hör eder till."* Paulus, Cefas, Apollos – alla hör eder till, och de är givna med ett enda syfte: Att göra de heliga skickliga till att fullgöra Hans tjänarevärv; att uppbygga Kristi kropp.

Paulus undervisar om kvinnans och mannens ställning i församlingen. Den moderna människan säger: "Det där tillhörde den tiden", och så stympar man hela undervisningen. Men problemet är faktiskt inte av den karaktären, för om det vore så, skulle även kvinnan och mannen vara tidsbestämda.

De skulle alltså idag vara annorlunda funtade än de var vid den tidpunkt då detta skrevs. Men så är inte fallet. Människan är sig lik i alla avseenden. Om man ska tala om någon förändring, så är det verkligen inte till det bättre, så att man därför skulle kunna ta bort en del av bibelns undervisning med motivering att det var tidsbestämt.

Vi vill ha kvar brödsbrytelsen, självklart, och vi vill också ha Andens gåvor. Vi vill ha församlingssamfundet, men undervisningen om kvinnan och mannen; huvudet och huvudbonaden, makten inför änglarna – det säger vi är tidsbestämt! Detta tal är nonsens, och ett fräckt sätt att försöka suspendera innehållet i Guds eget budskap. Vi har inte alls en högre grad av andlig kapacitet idag än tidigare, men vi har blivit så moderna, att vi både i detaljer och helhet vill sätta oss över Guds ord och låtsas som om det

Våra kyrkohistoriker är entydiga i sin bedömning av den förkonstantinska tiden: De första kristna var totalt avvisande till all form av inblandning idet politiska livet. Deras kamp var att skydda sin andliga gemenskap mot depolitiska makternas ingrepp och de nomkringliggande världens skadliga inflytande. I världens ögon var de förstakristna parias, avskräde – och i deras ögon utgjorde världen själva onskansbastion. "Att hålla sig själv obefläckad av världen" var urkristendomens absoluta krav.

Kristus hade uttryckligt avvisat en Messiasförväntning på politiska premiss. Han hade inbjudit sina egna till ett rike som icke var av denna världen. I förhållande till den hedniska statsmakten, gällde det att bevara sin stig ren. Att bli "vän med världen" var liktydigt med "fiendskap med Gud".

FÖRFÖLJELSE

Den för-konstantinska tiden är kristendomsförföljelsens tid – med ökad intensitet under branden i Rom år 64 (Nero), i förbindelse med Ignatius martyrium i Rom (år 110), Polykarpus martyrium i Smyrna (år 155) och Justinus martyrium i Rom (år 165).

Förföljelsen av församlingen i Lyon år 177, ledde till nya massakrer – och nya förföljelser sveper över församlingen i Alexandria och Kartago, åren 202–203. Systematisk förföljelse av de kristna möter vi under kejsar Decius, åren 250–251, då alla de som inte kunde visa fram offerattest blev dräpta – en förföljelsesom återupptogs under Valerius, åren 258–260, och ledde till bl a Cyprianus martyrium. Den diokletianska förföljelsen i väst, 303–306, och i öst, 303–313, är en av de blodigaste i kristendomens historia. I sanning: Världen är i den ondes våld.

DEN KONSTANTINSKA ERAN

Med slaget vid Milviska bron norr om Rom år 312, blir Konstantin enväldshärskare i det västliga riket. Historie-skrivarna hävdar att Konstantin under slaget såg en syn: Han såg ett lysande kors på himlen, och förnam orden: "I detta tecken skall du segra."

I ett gemensamt edikt med Licinius, kejsaren i den östliga delen av riket, (senare slagen av Konstantin år 324), proklamerar Konstantin i Milanoediktet från 313 "de kristna fri och full rätt till att utöva sin religion" – ja, i förlängningen blir kristendomen upphöjd till statensreligion. Att Konstantin ser det som politiskt gynnsamt att satsa på den fridsamma och sammanhållande kristendomen i ett rike som håller på att smulas sönder inifrån, är högst troligtvis mera objektiv och rätt värdering av händelserna än att sätta tillit till Konstantins "syner och visio-

ner". I vilket fall som helst representerar Milano-ediktet en katastrof i den kristendomshistoriska utvecklingen. Från att vara ett förföljd, världsfrånvändminoritet; församlingen, växer kyrkan fram under den konstantinska eran som en makt med omfattande politiska återverkningar. Isoleringen från världen var förbi. Kyrkan blir statskyrka, och staten blir konfessionell. Kyrkans budskap blir märkbart mindre eskatologiskt orienterad. Kyrkan inrättar sig på att vara i världen för att kristna den.

I samspel med statsmakten ställer kyrkan krav på att förvalta två svärd som var tecknet på Kristikungamakt över himmel och jord i det på jorden upprättade gudsriket, "samband mellan kyrkan och det kristna kejsardömet."

DE CIVITATE DEI

Den mest betydande teologen på väg från antiken till medeltiden, är otvivelaktigt Augustinus (354–430). Hans 22 band stora verk "De civitate

förste (440–461).

För Leo är "romersk" och "kristen" synonyma begrepp. 400-talet betyder alltså en romanisering av kyrkan i Italien, och det är från och med denna tid adekvat att tala om en "romersk katolsk kyrka".

KEJSARMAKT OCH PÅVEMAKT

in ny "kungaideologi", ett klart taktiskt politiskt tryck i den ökande maktkampen, ser dagens ljus med påve Bonifatius smörjande av Pipin den lille år 751. Då Pipin genomför det lyckade fälttåget mot langobarderna år 756, efterstarka påtryckningar från påven, förstärks förbindelsen mellan kyrkan och kungen.

Då Karl den Store smordes som kejsare år 800, kom kungamakten att bli ett uttryck för Guds regementepå jorden genom sin utvalde tjänare. Med kejsaren Otto den förste (962), börjar dessa "Guds utvalda tjänare" att hävda sin rätt, i det kejsaren, förutom att leda kyrkomötena, också tillsätter och avsätter biskopar såväl i Tyskland

KRISTE OCH P

Dei" (Om Gudsstaten) är den gamla tidens största apostoliska verk. Augustinus representerar den s.k. "presentiska apokalyptiken", där exempelvis tusenårsriket inte ska väntas i framtiden, men står som ett uttryck för kyrkans historia från Jesu uppståndelse till Döms dag – en lära med klart politiska övertoner, flitigt nyttjad som försvar för den politisk-religiösa enhet vi möter som kyrkans ideal och målfram till reformationen – ett mål som skulle visa sig bli tämligen strävsamt, eftersom kejsarmakten börjar ta ut sin rätt.

Omkring år 400 sluter den romerska aristokratin i ökande grad upp omkring kyrkan, och från dem kommer den första Rom-biskop vi med rätta kan kalla en romersk påve, Leo den

som i Rom.

Det är också under den tiden kyrka och stat går upp i en högre enhet – "kristenheten". Under senmedeltiden (ca 1050–1300) kommer maktskriden mellan kyrka och kejsare klarare och klarare fram.

Betecknande för maktförhållanden är kanske Henrik den fjärdes berömda canossavandring år 1077, där den botfärdige kejsaren ödmjukt tigger påven Gregorius den sjunde om absolution. Påven Urban den andre (1095) och korsfarartiden hör också med i ett av påvekyrkans höjdpunkter under en tid då konflikten med kejsaren är som hetast – en maktskrid ackompanjerad av påvliga interdikt och exkommunikationer.

RENÄSSANSPÅVARNA

Tiden från 1447–1521 är "renässanspåvarnas", dvs. "byggherre-påvarnas" och de "politiska påvarnas" tid: Förutom byggstart av den stora St Peterskyrkan (1506) står organiseringen av "kyrkostatens" förvaltning, Roms befästning genom militär beredskap och militära aktioner, centralt.

Påven Julius den andre (1503–1513) får till och med tillnamnet "soldatpåven", då han själv uppträder som militär ledare vid en militäroperation.

REGEMENTSÄRAN

Med Martin Luther (1483–1546) kastas påverkyrkan in i en ny strid med "reformation" och "motreformation". Intressant för vårt studium är Luthers samhällssyn som den kommer fram i dansk "regementsläran" eller "läran om de två styrelsesätten" – det världsliga och det andliga. Det är en viktig poäng för Luther att det är Gud som styr i båda styrelsesätten, men han använder olika medel och har om-

de blir rätt. Därför är det intemakten som rå i detta styrelsesätt, men det ställe där Gud utför sin frälsande gärning genom sakramentensrätta förvaltning. Då alltså det världsliga styrelsesättet var en Guds ordning, var det naturligt för Luther att manade troende till politisk och samfundsmässigt engagemang – dock skilt från deras liv i kyrkan.

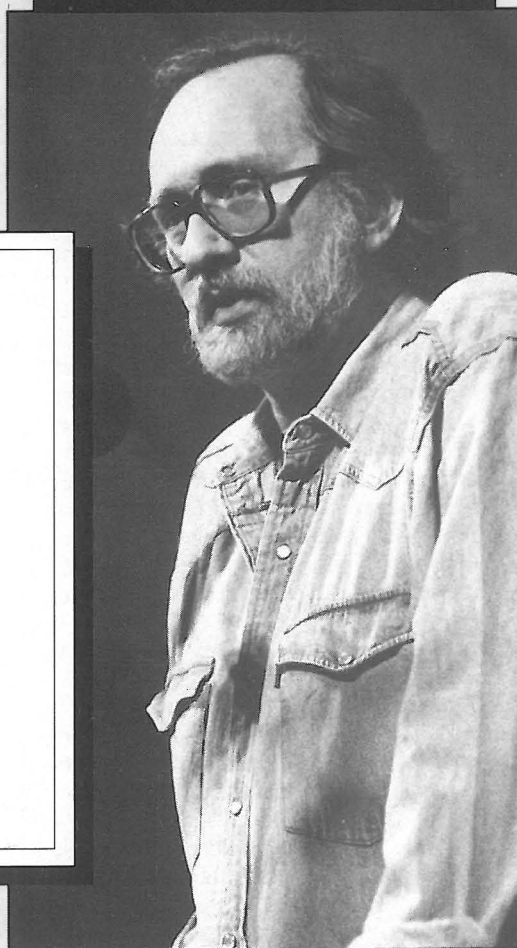
DEN SOCIAL-REVOLUTIONÄRA SPIRITISTRÖRELSEN

Den "social-revolutionära spiritiströrelsens" ledare är den tidigare Luther-anhängaren Thomas Müntzer.

Müntzer kom till insikt om att Ordet måste tolkas med hjälp av Anden – mottagen av den enskilde troende – och hans förståelse av Anden medför att sakramenten blir avskrivna som medel för den helige Andes verk. Till detta kommer en mycket stark betoning av att parusin och den yttersta domen är nära. Rena församlingar är en nödvändighet, men Müntzer ser att

Alla försök att reformera eller förbättra världen är en meningslös vandring från Atlantis till Utopia.

"Denna världen förgås", är Skriftens vittnesbörd – med eller utan kristenhetens höger – eller vänstervridna försök till räddning och frälsning går den undergången till mötes – "men den som gör Guds vilja förbliver evinnerligen."

AV

JAN EGIL HAFSAHL

År 1525 reser sig jordägarna till motangrepp; bondeupproret slås tillbaka och Müntzer dömd till döden och avrättad. Tillsammans med den holländske profeten John von Leiden, leder den lutherske prästen Bernhard Rothmann ett upplopp i staden Münster år 1534. I Guds namn ställer de, tillsammans med sina ivriga anhängare, krav på staden, då de är övertygade om att Gud har kallat dem till att förvandla staden till "det nya Jerusalem".

Tusenårsriket blir upprättat som en teokrati, med John von Leiden som

NDOM OLITIK

sorg om olika förhållanden i dessa två ordningar.

"Det världsliga styrelsesättet" ska sörja för den yttre ordning som är nödvändig för den mänskliga gemenskapen och för att kyrkan ska kunna fungera och bestå. Också det världsliga styrelsesättet, säger Luther, är underkastat Guds ord, har berättigande utifrån Guds ord, och är ur den synvinkeln självständigt i förhållande till kyrkan. Det världsliga styrelsesättet är alltså överhetens område, och det är genom överheten och den världsliga ordningen Gud rå övermänniskans yttre liv i världen. "Familjen" är hos Luther också en ordning inom detta område.

"Det andliga styrelsesättet" ska svara för att människans gudsförhållan-

sociala strukturer, speciellt för de fattigaste, kan vara ett hinder. År 1524 gör fattiga bönderna i Sydtyskland uppror mot jordägarna, det katolska prästerskapet. Müntzer blir samma år utvisad från Sachsen, och kommer i kontakt med upprorsmännen.

Därmed blir hans religiösa tankar om social omvälvning knutna samman med böndernas motsvarande tankar. En ny punkt läggs till Müntzers spiritualism; han hävdar nu att i de yttersta dagarna är det de kristnas plikt att främja rättfärdighet och social omvälvning med svärd i hand, för att på det sättet upprätta Guds rike och Kristi herravälde.

Så utvecklar sig Müntzers spiritualism till en social-revolutionär väckelse.

kung. De tio buden blir proklamerade som rikets gällande lag. Det går emellertid med "Jerusalem-väckelsen" som med bondeupproret – dess ledare blir fängslade och straffade.

HUGENOTTERNA

I calvinismen som ger grund för en långt mer politiskt aktiv kristendom än lutherdomen, finner de franska kalvinisterna, "hugenotterna", inte bara en religiös tro, men också en ideologisk grund för social och politisk omvälvning.

Åren 1560 till 1570 utvecklar sig hugenotterna med utgångspunkt från det religiösa till en politisk kraft med storpolitiska mål. Med stöd av den franska adeln, övertar de styret i flera städer, kräver in skatter och präglar egna mynt.

Den spanske kungen Filip II och de katolska "jesuiterna" ser faran i den växande hugenottrörelsen, och går till angrepp. Hugonotterna sätter sig till kraftigt motvärn, anförda av sin ledare Gaspaard de Coligny, men blir krossade under bataljerna den 23–24 augusti 1572; den blodiga Bartolomeinatten.

HALLE-PIETISMEN

I den europeiska storpolitiken är det de s.k. "religionskrigen" på 1600-talet som har blivit mest uppmärksammas i senare tids historieböcker. Mer intressant för vårt studium är "pietismen" framväxt, och särskilt som vi möter den i det nystartade universitetet i den tyska staden Halle. Den ledande personligheten är August Hermann Francke (1663–1727).

Halle-pietismen är buren av optimistiska framtidsvisioner: Genom enskilda människors religiösa förnyelse är en kollektiv förnyelse av samhället möjlig. Franckes mål är att utveckla Halle till ett centrum för en förnyelseväckelse som ska reformera alla sidor av det sociala, politiska och kulturella livet – och därigenom förverkliga Guds Rike på jorden. Speciellt viktigt för Francke är det att nå adeln och de förnäma klasserna, då förnyelsen ska komma – och Guds rike utbredas, från "toppen av samhällspyramiden."

KATOLSK OFFENSIV

Efter en tid präglad av "konkordater" som reglerar påvestolens förhållande till de europeiska staterna, är påvekyrkan åter på frammarsch – en period som sträcker sig fram mot första världskriget.

Det är påven Pius IX (1846–1878) som åter fokuserar påvekyrkan, och som med all makt söker att bygga ut kyrkans politiska makt. Genom fackföreningsbildande, "katolikdagar", politiska partier och katolsk press kommer Rom igen på offensiven.

KRISTENDOM OCH POLITIK

Ovanstående är en kort exposé över den politiserade kristendomens historia fram till vårt århundrade – ett århundrade vi ska syna litet närmare i sömmarna:

Det tjugonde århundradet har varit präglad av de mest överraskande och olikartade utbud av teologiskt tänkande – från spekulativ liberalism till konservativ bibelvetenskap. Från till synes alla läger har den politiserande kristendomen hämtat sina anhängare – och inom sitt område utövat sitt inflytande.

SOCIALT EVANGELIUM

I Amerika, under det första årtiondet av vårt sekel, möter vi ett humanistiskt och optimistiskt utbud av den kristna liberalismen under beteckningen "Social Gospel" (Socialt evangelium).

Den mest kände talesmannen finner vi i teologen Walter Rauschen-

Kyrkopolitikern Martin Luther.

busch (1861–1918). Väl förankrad i Albert Ritschls liberalism, sammanfattar Rauschenbusch sina tankar i sitt huvudverk "A Theology for the Social Gospel". Guds rike är hos Rauschenbusch ett uttryck för en omformning av det jordiska samhället. Omformningen består i social förändring – det verkande medlet politisk handling. Genom en symbios med arbetarklassen, ska kyrkan stå för de nödvändiga reformerna.

KLASSKAMP

Kritisk till liberalismen, med en bakgrund påverkad av såväl Kirkegaard som Barth, går Detroit-prästen Reinhold Niebuhr (1893–1971) in för en politik vars huvudsyfte är att ge varje grupp i samhället makt att försvara sig mot exploatering från andra grupper

sida. Även om förhållandet mellan enskilda individer kan sägas vara en etisk angelägenhet, är förhållandet mellan grupper en fråga om politik, förkunnar Niebuhr. Det är våld

mot evangeliet, hävdar Niebuhr, när kristna försöker att "frigöra sig från världen genom att dra sig bort från den politiska maktkampen i det tjugonde århundradet".

"Klasskamp på bibelns grund" är huvudparollen i den gemenskap av kristna socialister Niebuhr själv medverkar att grundlägga. ("Fellowship of Christian Socialists"). Bland Niebuhrs många böcker är verken "Moral Man and Immoral Society" från 1932 ("Den moraliska människan och det omoraliska samhället") och "Christianity and Power Politics" från 1940 ("Kristenheten och maktpolitiken"), grundläggande för kristensocialismens idé och tanke.

KRISTEN-SOCIALISMEN I EUROPA

Med bakgrund i 1870-talets stora ekonomiska depression i England, och med rötter i 30-talets "Settlement-rörelse", växer "The Christian Social Union" ("Kristen Social Union") fram (1889). Den första presidenten är Brooke Foss Westcott, teologiprofessor i Cambridge, senare biskop i Durham.

Partipolitisk blir rörelsen först år 1900, så kristensocialisterna och den övriga arbetarrörelsen blir konsoliderad med fackföreningsrörelsen under namnet "Labour Party".

När det gäller den vidare utvecklingen, står Birmingham-konferensen år 1924 centralt. Under ledning av ärkebiskopen av Canterbury, William Temple, samlar sig alla brittiska kyrkor till en diskussion om det krist-sociala ansvaret för "Politik, ekonomi och medborgarskap" (CO-PEC). Den 12 band digra rapporten från konferensen blir ett viktigt bidrag till den stora Stockholms-konferensen för "Liv och Arbete" under ledning av ärkebiskop Nathan Söderblom, året därpå.

I Tyskland blir "Det krist-sociala arbetarpartiet" stiftat år 1878, och "Den evangelisk-sociala kongressen" år 1880 – den första som ett politiskt parti, det andra som ett organ för "evangeliska arbetarföreningar". Centralt för båda dessa formationer står prästen Adolf Stoecker

I nästa nr fortsätter J E Hafsahl att återge den historiska utvecklingen av kyrkans agerande tillsammans med höger- och vänstergupper; fram till Medborgarrättsrörelsen och Livets Ord.

(Artikeln fr norska Pilgrimen)

VÄCKELSESIGNALER...

Fortsättning från sidan 5

jön penetrerats ur alla tänkbara jämförelser och aspekter, var det dags att lägga undan all annan lektyr i bok- eller tidningsform för att studera böckernas bok; självkritiskt, för korrigering och inre klarhet. Det är tydligt att historien går i repris. För den människovordne gudasonen fanns det ingen plats i härbarget.

Det förkroppsligade Ordet var och förblev hemlöst. Den uppståndne och förhålligade Människosonen, som inlagt platsen på majestätets högra sida i höjden, har manövrerats ut från den kristenhet som bekänner hans namn och återoppar medborgarskap i hans rike. Han är lika mycket nu som då en främling för sina egna. "Ge oss ett tillförlitligt himmelskt tecken; stig ned från korset, och bevisa för oss att du verkligen är den du så fanatiskt påstår dig vara, så ska vi tro på dig!" Attityden står sig i alla tider!

Alla dessa väletablerade, färdiga och präktiga, praktiska och perfekta byggnadsverk som på ett eller annat sätt söker sin legitimitet i Jesus, timmermannens son från Nasaret, är strålande skapelser av och mäktiga bevis för människoandens storhet. Men allt detta måste omprövas och behandlas såsom utanpåverk, utan minsta bety-

delse för evigheten. "Här skall icke lämnas sten på sten", kungjorde han, och hänvisade till det tempel som skulle resas upp på tre dagar i och genom hans egen kropp.

T

immermannens son från Nasaret utropade kategoriskt sig själv såsom livets bröd och vatten, samt vägen, sanningen, ljuset och uppståndelsen personifierad. Han kungjorde att ingen kunde komma till Gud Fadern, förutom honom. Inför dessa tvärsäkra ut-sagor exploderade då som nu debatt-lustan och upproriskheten med aggressiva protester och hotelser om bojkott och andra kraftfulla repressalier. Etnisk rensning?

Ingen sann lärare i Israel hade, enligt samtidens omdöme, någonsin tidigare uppträtt så arrogant och makalöst blasfemiskt, och obeslöjat uttalat så många hädelser som denne. En ärlig och spekulationsfri marknadsföring utan lismande inställsamhet för att manipulera fram sympatier och annat folkligt stöd för budskap och budbärare var även då otänkbar och outhärdlig. För sådan oförfalskad och godmodig aningslöshet och avväpnande oskuld är konfrontation det enda möjliga alternativet i en kaotisk värld full av renläriga, övervakande och aktiva exploatörer och proselytmakare. "Lä-

kare, bota dig själv!"

Jesu fridsstiftande mission lever och fungerar på helt andra kreativa territorier långt bortom allt samhälls-tillvänt och energiskt självförverkli-gande i tidens pluralistiska rövarkulor, som en gång startade som bönehus.

Det är denne Jesus som är himlens medelpunkt; omkring vilken allt rör sig i höjden. Fortfarande söker han i denna förgångelsens och fördömel-sens värld sina klenoder på kulturens bakgårdar och soptippar. Det männis-kostoft han rör vid, får värde, mervär-de och evighetsvärde.

Infångad av honom; och det tek-niskt fulländade sjukrummet blir en helgedom; sängen ett altare för tillbed-jan, lovsång och tacksägelse till ho-nom som aldrig bemyndigat någon att spärra in själen och livsanden i profan eller religiös fångenskap, ty "åt alla dem som togo emot honom, gav han makt att bli Guds barn!"

Det är livets stora paradox att den som är *ratad* av världen men *rotad* i Kristus har blivit en ovärderlig pärla; en juvel för en annan och högre värld. Denna gudomliga vilja kan förverkli-gas i en levande kropp, men knappast i en programmerad och robotiserad korporation. "Ordet vart kött, och tog sin boning ibland oss, och vi sågo hans härlighet, vi sågo likasom en enfödd Sons härlighet från sin Fader, och han var full av nåd och sanning."

MARANATAFÖRSAMLINGEN I STOCKHOLM

inbjuder till

NYÅRS- OCH BIBELKONFERENS 31/12 '93-6/1 '94

Det angelägna ämnet:

**"EN FUNGERANDE FÖRSAMLINGSGEMENSKAP
ENLIGT NYA TESTAMENTETS MÖNSTERBILD"**

Huvudtalare: ARNE IMSEN. Dessutom medverkar församlingens vittnen samt tillresande syskon.

Inga fasta avgifter för mat och logi. Kostnaderna bärs enligt de riktlinjer som ges i andra Korinterbrevet 8:e och 9:e kapitel.

Vi samlas på Bällsta MissionsCenter till kärleksmåltid nyårsafton kl. 16.00, och vakar in det nya året. Under dagarna som följer samlas vi dagligen kl. 11.00, 15.00 och 19.00

För vidare information och anmälan, ring 08/627 55 55. Adress; Bällstavägen 100, Bromma.

VARMT VÄLKOMMEN!

En främling ska du i

■■■ Idag tvingas många människor fly från olika krigshärdar. Flyktingarnas antal växer för varje dag. Endast i Kristus kan vi alla, oberoende av etniskt och nationellt ursprung, smälta samman.

I KRISTUS BLIR VI SYSKON!

I den kapitalistiska lågkonjunkturs Sverige frodas rasism och utlänningshat, och de obskyra extremistgrupperna vädrar morgonluft.

Därför är det en underbar befrielse att vi vid korsets fot får lägga ned all oförsönlighet och fiendskap. För i Guds rike finns inget utrymme för rasism.

Ett Guds ord som ofta kommer till mig är Pauli ord i Gal 3:28: "Här är icke jude eller grek..." Fortsättningen lyder: "...här är icke träl eller fri, här är icke man och kvinna; alla ären I ett i Kristus Jesus".

Tänk att i Kristus Jesus, dvs genom pånyttfödelsen blir vi Guds barn och därmed syskon. Halleluja! Eftersom Gud är en god fader som inte har anseende till personen, älskar han alla sina barn lika mycket, oavsett hudfärg, nationalitet, social status eller kön.

Och det är faktiskt endast i Kristus som fd fiender kan lära att älska varandra på djupet (Rom 5:5).

Jag hörde en gång ett vittnesbörd om en fd koncentrationsfånge som överlevt och blivit frälst. Hon träffade sedan en av sina fd plågoandar, en ex-nazist som tillhört de fruktade Einsatz Kommandos.

Den fd koncentrationslägersvakten och ex-nazisten hade också blivit frälst.

Kvinnan som tidigare varit inspärad i koncentrationslägret hörde Herrens Ande tala i sin ande. Herren ville att hon skulle gå fram till sin fd plågoande, som torterat och förnedrat henne i massförintelselägret, och krama om henne. Han ville också att den fd fången skulle säga till ex-nazisten att hon förlät henne.

Judinnan protesterade först, men lydde sedan. Guds härlighet formligen kringstrålade de två fd dödsfienderna! Så helt förlåter Gud! I Kristus finns full försoning för alla.

Främlingshat i Sverige

I den kapitalistiska lågkonjunkturs Sverige frodas rasism och utlänningshat. Obskyra extremistgrupper vädrar morgonluft.

I området där jag och min familj bor (Sätra i Gävle) har invandrare fått hotelsebrev och två invandrarfamiljer

har fått fönster krossade mitt i natten. Stenar med vidhängande budskap på papperslappar kastades in genom familjernas fönsterrutor då de låg och sov. Budskapet lød: "Flytta hem eller dö!" och var undertecknade "VAM" respektive "KKK".

Det är förmodligen tonåringar i de lägre tonåren som ligger bakom attentaten, men för mig, som själv är gift med en etiopiska, känns det här väldigt påfrestande. Samtidigt känner jag hur en ny kampvilja växer fram inom mig. Herren har påmint mig om Ef 6:12.

Andlig krigföring

Vi kämpar ju inte mot kött och blod utan mot ondskans andemakter. Så jag har tagit upp kampen i bön. Här tarvas andlig krigföring. Våld löser inga problem. "Martyrer" är ju just vad rasisterna vill bli. Då får de vatten på sin kvarn. Däremot tror jag att det är rätt att bedja att rättvisa skipas. Det är Guds vilja. Ty Gud är rättfärdig.

De omogna människor som anammat rasisternas sjuka idéer behöver lära sig en läxa. Men framför allt behöver de bli frälsta. Då blir de förvandlade inifrån, precis som kvinnorna jag berättade om tidigare.

Vid korsets fot får vi lägga ned oförsönlighet, fiendskap och bigotteri. I Guds rike finns inget utrymme för rasism.

I Gamla Testamentet heter det bl a: "En främling skall du icke förörät-

Larz med sin etiopiska hustru Alemnesh.

ta..." (2 Mos 22:21).

"När en främling bor hos er skall I icke förtrycka honom" (3 Mos 19:33.)

"Ty Herren, eder Gud är gudarnas Gud och herrarnas Herre, den store, den väldige och fruktansvärde Guden, som inte har anseende till personen och inte tar mutor; som skaffar den faderlöse och änkan rätt och som älskar främlingen och ger honom mat och kläder. Därför skall också ni älska främlingen..." (5 Mos 10:17-19)

"Förbannad är den som vränger rätten för främlingen." (5 Mos 27:19).

Endast i Kristus kan vi alla smälta samman, oberoende av vårt etniska, nationella ursprung.

Pris ske Gud!

Det är glädjens budskap till såväl offren för som förövarna av de rasistiska illdåden.

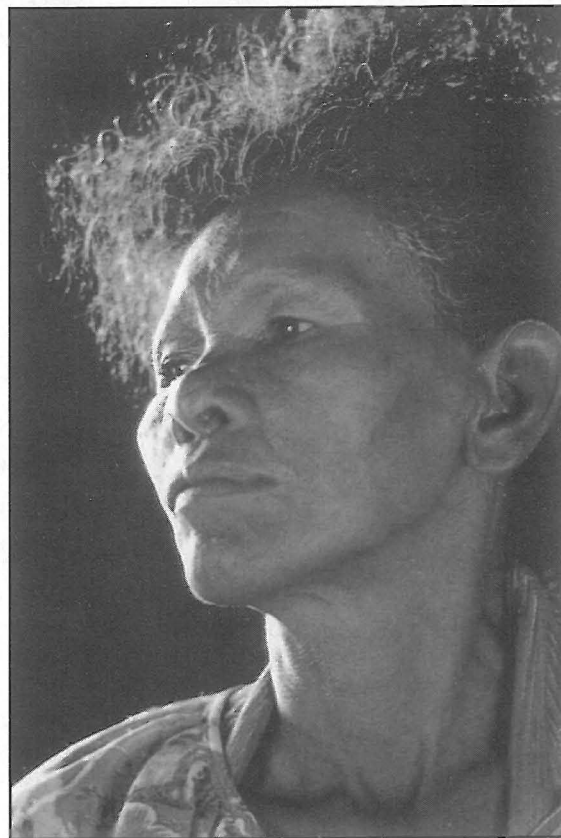
Jesus Kristus har själv tvingats bli flykting (Matt 2:13-14). I dag tvingas många människor fly från olika krigshärdar. Vi skulle göra samma sak om vi vore i deras kläder. Låt oss visa dem Guds kärlek!

TEXT:
LARZ GUSTAFSSON

te förtrycka...

ETT FLYKTINGÖDE

Hennes lille son blev skjuten, och hon själv våldtagen. Mannen svårt misshandlad och bortförd. När hon med fyra av de sex överlevande barnen kom till Sverige, fick hon bekräftat vad hon befarat: Att mannen var dödad.

På hotell Pilgrimshem har vi haft för många och ansvaret att hysa flyktingar från alla delar av världen. Bland dem som bor hos oss finns en kvinna som vi kan kalla Sara.

Sara kom till oss för några månader sedan med fyra små barn. Den äldste sex år, den yngste knappt två. Man märker av hennes uppträdande och språk att hon kommer från ganska fina kretsar. Hon nästan skriker fram med en slöja värdigt draperad omkring huvud och överkropp.

En dag satt jag i receptionen. Det var sen eftermiddag, och väldigt tomt i huset.

– Var är alla människor, undrade Sara och satte sig ned vid min sida. Jag tog tillfället och inledde samtal.

– Hur kom du egentligen till Sverige? Vi vet så litet om våra gästers bakgrund. Och Sara berättade:

Hon kom från god familj, och gifte sig mycket ung med en yrkesmilitär, som var av kaptens rang när katastrofen drabbade familjen.

De hade sex barn tillsammans, varav en hade dött. Nu var Sara åter gravid, i femte månaden. Då hände det. Inbördeskriget mellan olika stammar tog ny fart, och en dag omringades familjens hus av beväpnade män. Äldste sonen som var tolv år, sprang ut och

En anonym flykting, vars tårda anletsdrag talar mer än ord. (Ur "Verden brenner", med författarens tillstånd)

Text: STINA FRIDOLFSSON

blev genast nedskjuten. Männan trängde in i huset, skövlade och slog. Sara blev brutalt våldtagen, det i hemmet som inte slogs sönder tog de sedan med sig, och förde även med sig maken som var svårt misshandlad.

– Jag återsåg honom aldrig, och visste ingenting om hans öde förrän jag kom hit till Sverige. Då fick jag genom en släkting som kommit till Norge veta att han blivit dödad. Därför har jag den här – Sara drog undan slöjan och visade en vit bindel, hårt knuten omkring huvudet.

– Den här bindeln ska jag bära i fyra månader och tolv dagar, enligt muslimsk sedvänja, berättade hon. Jag satte den på mig så fort jag fick reda på att min man är död.

Sedan berättade Sara vidare om hur några släktingar hjälpt henne med pengar till biljett så att hon kunde lämna landet med de små barnen. De två äldsta, placerade hon hos sin mor, innan hon ensam med fyra minderåriga barn drog iväg på en strapatsrik resa till ett okänt land.

Situationen i Somalia är kaotisk, kommunikationerna fungerar inte, och därför vet inte Sara något om hur de äldsta barnen och modern har det. Inte ens om de lever. Sedan hon lämnade sitt hemland för fem månader sedan, har hon inte fått ett livstecken från någon släkting där.

Sara tystnar. Hon har berättat med lågmäld lidelse. Jag märker smärtan, men också lättnaden att få dela med sig av sorgen, ångesten och oron. Jag klappar henne tafatt på handen, och upplever vanmakten.

– Hur trivs du här då?

– Det är bra här. Det är så lugnt och fridfullt. Här vågar jag släppa ut barnen att leka. Alla har varit så snälla mot oss här.

– Vågar du tänka på framtiden? Sara darrar till, och flackar litet med blicken.

– Allt är så ofisst – jag vet ingenting om hur det ska bli med oss. Jag hoppas få möjlighet att ta hand om mina barn...

Gud, min Gud, hjälp oss att hjälpa!

När vi tänker på er, blir allting lättare!

En ung familj flydde från kriget och hamnade på hotell Pilgrimshems flyktingsluss. De blev våra vänner; besökte mötena; även sommarkonferensen. Den gudsupplevelse de gjorde, hjälper dem i kampen för tillvaron då de nu avisats från Sverige. Nyligen kom ett brev:

Vi fick ert brev, vilket verkligen gjorde oss glada. Fotot av hotell Pilgrimshem är något fantastiskt vackert; som ett vykort. Vi vill också tacka för alla era namnteckningar! Först vill jag fråga om hur ni mår, om det fortfarande är vackert där som när vi var där. Jag hoppas det. Vi skulle önska, vi längtar alldeles för mycket efter att vara tillsammans med er i bibelskolan. Vi får se om det blir möjligt, för vi behöver bibelundervisning, och om vi inte kan komma nu, kanske det kan bli i framtiden. Problemet för oss är att få visum.

Vi hankar oss fram här på något sätt, det måste vi ju. Det gör ingenting att vi inte har det så bra, men jag säger att det är så, för det kunde vara värre. Varje gång vi tänker på er, blir allting lättare och vi känner oss starke.

Många kära hälsningar till er alla! Med största respekt och all vår kärlek "Gud tager vård om dig". Halleluja, Amen!

Hoppas se er snart! MIMOSA, IREAN, YOSIN.

Av
Fred Örtegren

Männis

Det har visat sig att människan inte kan leva under den filosofiska materialismens ok.

Som politiska system hade såväl nazismen som marxismen sin grund i materialismen. Båda dessa ideologier har visat sig vara människofientliga och livsodugliga.

Enligt materialismen består allting av materia som anses äga en oberoende existens. Alla händelser anses kunna förklaras som en följd av en deterministisk lagbundenhet. Man räknar med följder av orsaker och verkan som anses förmedlas via direkta kontakter mellan de elementära partiklar, som all verklighet ytterst anses vara sammansatt av. Historiskt kan man spåra denna "filosofiska materialism" till en grek vid namn Demokritos som levde ca 500 år före Kristus. Demokritos kallade sina elementärpartiklar för atomos som betyder odelbar. Vår tids atomlära har använt sig av detta grekiska ord för att ge namn åt de kemiska grundämnenas minsta enheter, atomerna.

Det skulle komma att dröja ganska länge innan materialismen slog igenom och blev till en inflytelserik världsbild. Under lång tid var det Platon och hans lärjunge Aristoteles idélära som var tongivande. Tingen som vi observerade ansågs inte riktigt verkliga utan var mera som skuggor av en idévärld. Bibeln verkade också som vi skall återkomma till senare, mot den filosofiska materialismen.

Under 1600-talet antog emellertid allt fler människor en mekanistisk världsbild. Nyckelpersonen här var den franske filosofen Descartes med sin rationalism. Han menade sig, utgående ifrån det helt säkra påståendet "Jag tänker, alltså är jag till", kunna beskriva hela tillvaron.

När senare under andra hälften av 1600-talet den kanske störste av alla vetenskapsmän, Sir Isaac Newton, for-

mulerade sin gravitationslag blev han kritiserad för att införa ockulta krafter när han menade att materien medelst gravitationen kunde verka på avstånd.

Trots denna oförenlighet kom Newtons mekanik att bli i det närmaste synonym med den mekanistiska världsbilden. Allting betraktades som ett stort mekano och varje observerad händelse ansågs kunna reduceras till rörelser av och kollisioner mellan atomära partiklar. I allmänhet trodde man dock att Gud hade startat det hela men sedan gick det så att säga av sig självt. Inom teologin har denna gudsbild blivit kallad för deism.

Många vill då som nu ej alls ha med Gud i sitt tänkande, men tillvarons än-

elsmannen Charles Darwin sedan kom var tiden verkligen mogen för hans läror. I sin bok "Om arternas ursprung" som publicerades år 1859, menade Darwin att arternas mångfald kunde förklaras genom ett så kallat naturligt urval.

— Tomma påståenden —

Alla arter uppvisar variation och genom att de mest lämpade har större förmåga att fortplanta sig så kommer dessa att utväljas och av detta skulle så följa att nya arter bildades. Han tänkte sig att de enklaste organismerna skulle ha kommit till på något liknande sätt genom uralstring ur en pöl innehållande lämpliga kemikalier. Nu-

mera har det klarlagts att Darwins grundtes "De mest lämpade överlever", endast uttrycker en sk tautologi, det vill säga ett ur logisk synpunkt helt tomt påstående. På frågan, vilka det är som överlever, kan svaret endast bli att det är de mest lämpade, och Darwins berömda formel reduceras till "De som överlever är de som överlever". De enda varianter som skulle kunna bidra till en eventuell evolution är

ju de som fortplantar sig mer framgångsrikt än sina syskon, men huruvida dessa verkligen skulle komma att ge upphov till nya arter som innehåller nya konstruktionselement, dvs nya organ, måste avgöras på empirisk väg, dvs genom observation.

Man har ännu inte visat några övertygande belägg för att en storskalig evolution från kemikalier till levande organism eller från en grundläggande

Den tidens kreationister kunde visa på ögat och andra uppenbart sinnrikt utformade organ och mena att det krävdes en konstruktör som skapare och att han måste vara Gud.

damålsenlighet var det svårt att bortse ifrån. Den tidens kreationister kunde visa på ögat och andra uppenbart sinnrikt utformade organ och mena att det krävdes en konstruktör som skapare och att han måste vara Gud. Av bibeln vet vi dock att den naturliga människan inte vill ha med Gud att göra, och nästa steg mot ateismen blev följaktligen att försöka förklara ändamålsenligheten i mekanistiska termer. När eng-

kofientliga ideologier

typ av organism till en annan skulle ha ägt rum. I stället har materialistiskt sinnade vetenskapsmän börjat tala om evolutionen som ett faktum som inte får eller kan ifrågasättas, för vi är ju här, eller hur! menar man. Och hur skulle det annars ha gått till! argumenterar man.

Om vi då svarar att Gud har skapat, så menar man att numera får inte religion och vetenskap blandas ihop. Det här synsättet genomsyrar skolväsendet i hela västvärlden och en stor del av resten av världen.

Evolutionen anses som det ljus i vilket allting annat skall ses. Någon sanning utanför vad man anser som vetenskap anses inte möjlig. Den som ifrågasätter evolutionen får till svar att han inte förstått den. Som kristna har vi emellertid en källa till utomvetenskaplig och sann kunskap, nämligen bibeln. Vilken är då bibelns världsbild? Låt oss läsa några bibelord som kan ge oss ljus över vårt ämne.

Gud är ande... (Joh 4:24) Ty i honom (Gud) är det vi lever, rör oss och är till, som också några av era egna skalder har sagt: Vi har vårt ursprung i honom. När vi nu har vårt ursprung i Gud, då får vi inte föreställa oss det gudomliga som något av guld eller silver eller sten, som något en människa har format efter sina idéer och med sin konstfärdighet. (Apg 17:28–29)

Han (Sonen) är den osynlige Gudens avbild, den förstfödde i hela skapelsen, ty i honom skapades allt i himlen och på jorden, synligt och osynligt, troner och herravälden, härskare och makter; allt

är skapat genom honom och till honom. Han finns före allting, och allting hålls samman i honom. (Kol 1:15–17)

Och han (Sonen), som är utstrålningen av Guds härlighet och en avbild av hans väsen och som bär upp allt med kraften i sitt ord... (Hebr 1:3)

Av dessa bibelord kan vi se att den filosofiska materialismen inte har någon förankring i bibeln. Tingen är verkliga då de ju är sammanhållna och uppburna av Gud, men vi har ingen rätt att tro att de finns "där ute"

har visat sig att den mekanistiska synen på materien är helt oförenlig med den moderna fysiken. Den sk nya fysiken har populariserats i ett otal böcker under senare tid ofta av författare som varit mer eller mindre förankrade i Newage tänkande.

– Avmekanisering –

Många kristna som endast har träffat på den nya fysiken i de här förpackningarna har nog avfärdat den som flum i stil med österländsk ockultism.

Men faktum är att relativitetsteorin och kvantfysiken som utgör fundamenten i den nya fysiken har varit oerhört framgångsrika samtidigt som de visat sig vara oförenliga med de mekanistiska modellerna av verkligheten.

Relativitetsteorin avskaffade etern, det mekaniska medium som man tidigare postulerat som förmedlare av ljusets vågor. Fysikern Albert Einstein visade att ljuset under vissa förhållanden

uppförde sig som partiklar och under andra som ljus. Andra fysiker visade i teori och med experiment att också materiens byggstenar som elektroner, protoner och neutroner under vissa förhållanden måste betraktas som vågrörelser och inte som partiklar. Det är ingen överdrift att säga att materien har avmekaniserats.

Kvantfysikern vet nu att han inte ens i princip utgående från vetenskaplig metod med fullständig säkerhet kan förutsäga framtida händelser. Händelser äger också rum som förutsätter omedelbar verkan på avstånd. Den nya fysiken är i högre grad än den

Den som ifrågasätter evolutionen får till svar att han inte förstått den. Som kristna har vi emellertid en källa till utomvetenskaplig och sann kunskap, nämligen bibeln.

oberoende av Gud. Alla ting är i Gud. Tingen i sig som filosoferna talat om existerar inte. Den materialistiska filosofins världsbild har också blivit diskrediterad av två skäl som också berör den som ej känner eller accepterar den bibliska världsbilden.

Det ena skälet är att det har visat sig att människan inte kan leva under den filosofiska materialismens ok. Som politiska system hade såväl nazismen som marxismen sin grund i materialismen. Bägge dessa ideologier har som bekant visat sig vara människofientliga och livsodugliga. Det andra och i min mening tyngre skälet är att det

gamla förenlig med den bibliska världsbilden och den tycks också förutsätta överordnade icke materiella principer.

Som kristna tror vi på under, om nu alla händelser är Guds handlingar vad är då ett under? Vi skulle kunna se det så här. Med hjälp av naturlagarna kan vi förutsäga Guds normala handlande i skapelsen. Gud är ju ordningens Gud, han handlar normalt med oss på ett sådant sätt att vi kan orientera oss i tillvaron genom att vi i viss mån kan förutsäga kommande händelser inklusive de materiella konsekvenserna av våra egna val och handlingar.

Våra förutsägelser är dock inte ens i princip fullständigt säkra, endast mer eller mindre sannolika. Ibland kan Gud överraska oss genom att handla på ett helt oväntat sätt dvs på ett sätt som vi aldrig kunde ha förväntat oss utifrån hans normala handlande i skapelsen. Däremot kunde vi ha haft skäl att tro på att han skulle komma att gripa in mirakulöst i en speciell situation utifrån hans löften i bibeln och vår bön. Ett mirakel är på ett påtagligt sätt ett personligt handlande från Gud till skillnad från hans normala som när Gud låter sin sol gå upp över både onda och goda. (Matt 5:45)

Den mekaniska bilden är emellertid ingen dålig bild av Guds normala handlande, men det är viktigt att inse att den är ofullständig och ibland missvisande. I Guds normala handlingar ligger också Guds trofasthet och godhet mot oss även om Guds syften många gånger kan vara fördolda för oss. Guds förutvetande gör att inte heller hans normala handlande är planlöst. I Romarbrevet läser vi om Guds försyn.

Men vi vet att för dem som älska Gud samverkar allt till det bästa för dem, som äro kallade efter hans rådslut. (Rom 8:28)

Med "allt" avses här alla händelser dvs både Guds normala och hans mirakulösa handlande med oss.

Vad kan vi veta om Guds handlande? Det som vi normalt avser med naturvetenskap begränsas till att på ett systematiskt sätt beskriva den typ av händelser som jag har kallat Guds normala handlande. Inom naturvetenskaper som fysik och kemi har man mycket framgångsrikt kartlagt regelbundenheter i naturen. Möjligheten av denna kunskap är som nämnts ett uttryck för Guds trofasthet mot oss.

Vi får dock inte glömma att det finns andra källor till kunskap än den som vi brukar benämna naturlig. I bi-

beln kan vi läsa om framtida händelser som har beskrivits av gudomligt inspirerade författare och profeter. Gud som vet allt kan upplysa oss om förhållanden och om framtida händelser som vi omöjligen skulle kunna ha någon kunskap om på naturlig väg. Samtidigt är vi rimligen medvetna om att vår kunskap är begränsad som Paulus skriver:

Nu se vi ju på ett dunkelt sätt såsom i en spegel, men då skola vi se ansikte mot ansikte. Nu är min kunskap ett styckverk, men då skall jag känna till fullo, såsom jag själv har blivit till fullo känd. (1 Kor 13:12)

Också den onda andevärlden använder sig av övernaturlig kunskap. I bibeln kan vi läsa om spådomsandar, och den som har bläddrat i veckotidningarna i sin tandläkares väntrum vet att vår tid inte lider någon brist på ockulta orakel. Bibeln varnar emellertid på det bestämdaste mot dylika kontakter.

— Andens kunskap —

Vetenskapsfilosofer har hävdats att vetenskapen inte förklarar någonting, de modeller som vetenskapen laborerar med är inga verkliga beskrivningar av naturen utan endast framgångsrika recept till att förutsäga framtida händelser. Filosofer med denna syn har ofta kallats skeptiker då de hävdats att all verklig kunskap är omöjlig. Som kristna är vi Gud vare lov, inte hänvisade till en sådan förtvivlans slutsats:

I bibeln har vi en kunskapskälla som med andens hjälp kan ge oss sann kunskap inte bara om verkligheten men också om våra begränsningar.

I ditt (Guds) ljus ser vi ljus (Ps 36:10)

I bibeln har vi en kunskapskälla som med Andens hjälp kan ge oss sann kunskap inte bara om verkligheten men också om våra begränsningar. Vi förstår att någon absolut naturlig beskrivning av naturförloppen kan vi inte ha. De sk naturlagarna äger lika lite en oberoende existens som "tinget i sig". Gud är ju den som uppbär allt och lagar som föreskriver hur Gud måste handla kan vi inte tro på. När vi utgår från en biblisk världsbild och vetenskapssyn så kan vi också bättre förstå en del skenbara svårighe-

ter i bibeln.

Många har misslyckats med att harmonisera bibelns skapelseberättelse och den bild av skapelsen dvs universum som den moderna fysiken och astronomin ger. Enligt bibeln synes skapelsen ha skett för endast några tusen år sedan medan universums tillblivelse enligt modern kosmologi skulle ha skett för flera miljarder år sedan. Vi läste i Kolosserbrevet att skapelsen skedde i Kristus. Galaxer och stjärnor existerar inte som ting i sig som svävar omkring som materiella klumpar i en död rymd. Skapelsen skedde genom ett ord av Gud.

Ty han (Herren) sade och det vart; han bjöd, och det stod där. (Ps 33:9)

Genom tron förstå vi, att världen har blivit fullbordad genom ett ord av Gud, så att det man ser icke blivit till av något synligt. (Hebr. 11:3)

Vi brukar poängtera att skapelseberättelsen är historia och det är den men om vi har de materialistiska glasögonen på oss när vi läser den så kan vi inte förstå den. Det finns inte några galaxer där ute från vilka ljuset har hållit på att färdas i miljontals år tills de nu via våra teleskop avbildas och avslöjas för våra ögon och medvetande, däremot finns det en skapelse som skett i Kristus och i honom är det som vi är till och han gör oss medvetna om denna skapelse. Han är ljusets källa.

Den fattige och förtryckaren få leva jämte varandra; av Herren få bådas ögon sitt ljus.

Gud är ljus och intet mörker finnes i honom. (1 Joh 1:5)

I sitt till oss uppenbarade Ord i den heliga skrift kan vi läsa följande utsaga som Gud själv nedtecknade på stentavlor och som han via änglar förmedlade till Moses.

Ty på sex dagar gjorde Gud himmelen och jorden och havet och allt vad i dem är, men han vilade på den sjunde dagen. (2 Mos 20:11)

Detta skriftens ord är det gudomliga skälet till vår sjudagarsvecka och jag kan inte förstå varför vi skulle betrakta dessa dagar som något annat än som dagar om än väldigt speciella. Vi kan inte räkna med att de mänskliga påhitt som vi så förmåtet kallat för naturlagar skulle vara adekvata beskrivningar för de förhållanden som rådde under skapelseveckan. Många har spekulerat över dessa tidiga dagar långt utöver vad bibelordet lär, men jag tror att vi här får acceptera bibelordet:

Vad som ännu är fördolt hör Herren, vår Gud till. (5 Mos 29:20)

Möjligen kan dessa spekulationer tjäna det syftet att visa att vid sidan av de kosmologiska spekulationer som endast räknar med mycket höga åldrar finns det de som är förenliga med bibliska tidsmått. Det är klart att om man tillåter sig att låta de dimensionslösa tal som i våra teorier bestämmer förhållanden mellan de grundläggande storheterna och krafterna i vårt nuvarande universum att vara tidsvariabla på lämpligt sätt, så kan man få fram en önskad ålder på universum.

Så har t ex en australiensk astrofysiker vid namn Barry Setterfield genom att låta ljushastigheten variera enligt en lämpligt vald formel kommit fram till att skapelsen skedde för ca 8000 år sedan. Andra har menat att Gud för ca 10.000 år sedan skapade universum tillsammans med ljuset från avlägsna galaxer. Men det kanske är så att vårt mekanistiska sätt att tänka inte är tillämpligt beträffande dessa unika händelser som skedde i begynnelsen lika lite som den klassiska fysiken kan användas för att beskriva mikrokosmos.

När astronomer kommer fram till att vissa stjärnor är äldre än vad man uppskattat universums ålder till så är det kanske inte så att den ena uppskattningen är riktig och den andra felaktig lika lite som att när ett experiment visar att ljuset är en vågrörelse och ett annat att det består av partiklar skulle innebära att man misstagit sig. Verkligheten är större än vad vi kan föreställa oss och var gränsen för vetenskaplig metodik går vet vi inte, men bibeln har ju gett oss klart besked om att vår kunskap är ett styckverk.

— Tiden - för vem? —

Kosmologer talar i dag om fysikens slut, man skulle stå på tröskeln till att formulera en teori om hela universum, en sk TOE (Theory Of Everything). Steven Hawking, den kände förslamade kosmologen skriver i sin populärvetenskapliga bestseller, "En kort historik", om en formel möjlig att trycka på en T-shirt sammanfattande en dylik teori. Som kristna har vi redan var TOE nämligen Guds ord, Jesus Kristus.

I begynnelsen var Ordet och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Detta var i begynnelsen hos Gud. Genom det har allt blivit till, och utan det har intet blivit till, som är till. (Joh 1:1-3)

Som följande ord av Jesus belyser

får vi inte tänka oss Gud som begränsad i eller av tiden.

Förrän Abraham blev till är jag. (Joh 9:13)

Jag är A och O, den förste och den siste, begynnelsen och änden. (Upp 22:14)

Enligt Jesu perspektiv är det inte endast så att han var närvarande vid skapelsen han är närvarande, ja han till och med är begynnelsen.

Tänk när vi får se honom "ansikte mot ansikte" då skall vår kunskap bli fullständig. Kanske kommer det att innebära att vi i våra nya andliga kroppar får vara med Jesus där i begynnel-

Verkligheten är större än vad vi kan föreställa oss och var gränsen för vetenskaplig metodik går vet vi inte, men bibeln har ju gett oss klart besked om att vår kunskap är ett styckverk.

sen och se himlar och jord skapas.

Vad är då tiden? Vi som begränsade dödliga varelser har ett tidsmedvetande. Gud i sin godhet skapade himlakropparna för att vi skulle kunna orientera oss i tiden, sedan dess har vi funnit och uppfunnit flera andra klockor i naturen som tjänar samma syfte, men klockan är ju inte tiden utan endast det instrument med vilket tiden mäts.

Mig synes det som att det vore helt meningslöst att tala om tid utan tidsmedvetna varelser. Detta resonemang leder till att skapelsen av himmel och jord måste ha skett parallellt med skapandet av tidsmedvetna varelser, objekt för Guds handlande i tiden. Nu skulle någon kanske vilja invända och påpeka att människan tillika med de högre djuren som skulle kunna tänkas ha ett tidsmedvetande inte skapades förrän på den sjätte dagen. Då ger bibeln svar!

Var var du, när jag lade jordens grund? Säg det, om du har ett så stort förstånd. Vem har fastställt hennes mått - du vet ju det? Och vem spände sitt mätsnöre ut över henne? Var fingo hennes pelare sina fästen, och vem var det, som lade hennes hörnsten, medan morgonstjärnorna jublade och alla Guds sönder höjde glädjehop? (Job 38:4-7)

Guds änglar var närvarande och skapandet av dem i begynnelsen innebar också tidens början, då ju änglarna som skapade och intelligenta varel-

ser är tidsmedvetna och rimligen bör ha samma mått för att mäta tid med som människan när hon ju enligt bibeln har samma mått för att mäta längd.

Och han (ängeln) mätte dess mur den var ett hundra fyrtiofyra alnar efter människors mått som ock är änglars. (Upp 21:17)

Tiden och historien började således med att Gud skapade änglarna i tidens morgon, morgonstjärnorna jublade tillsammans med Guds söner! När geologer, astronomer och kosmologer daterar jordiska och himmelska objekt

till att ha existerat under tidsrymder omfattande flera miljarder år, så kanske det ibland har någon fysikalisk relevans, men denna tid är då förhistorisk och enbart en fysikalisk teoriberoende parameter som aldrig har upplevts av något medvetande.

I detta sammanhang kan det vara av intresse att reflektera över när Jesus på bröllopet i Kana förvandlade vatten till gott dvs gammalt vin.

Jesus sade till dem: "Fyllen kruken med vatten". Och de fyllde dem ända till brädden. Sedan sade han till dem: "Ösen nu upp och bären till övertjänaren". Och de gjorde så. Och övertjänaren smakade på vattnet, som nu hade blivit vin; och han visste icke, varifrån det hade kommit, vilket däremot tjänarna visste, de som hade öst upp vattnet. Då kallade övertjänaren på brudgummen och sade till honom: "Man brukar eljest alltid först sätta fram det goda vinet och sedan när gästerna hava fått för mycket, det som är sämre. Du har gömt det goda vinet ända tills nu". Detta var det första tecken, som Jesus gjorde. Han gjorde det i Kana i Galiléen och uppenbarade så sin härlighet; och hans lärjungar trodde på honom. (Joh 2:7-11)

— Olika teorier —

En vinexpert skulle säkert datera det goda vinet som varande flera år gammalt. Dateringen skulle kanske vara helt korrekt utifrån beprövad erfarenhet men ändå faktiskt felaktig.

En modern evolutionist skulle mena att vinet hade gjorts på druvor som hade kommit till genom en biologisk evolution från en slampöl för sådär fyra miljarder år sedan. En modern astrofysiker skulle gå ännu längre och hävda att de atomer som de hypotetiska druvorna var sammansatt av hade bildats i en jättestjärna som exploderat som en supernova för sådär 5 miljarder år sedan varefter de hade kommit

att ingå i ett stoft och gasmoln som kollapsat så lyckligt att vårt solsystem råkade bildas. Om vår astrofysiker också har en kosmologisk läggning så skulle han kanske också hävda att den materia som druvorna innehöll ytterst bildats ur en kvantfluktuation som utvecklat sig till den jättesmäll som brukar kallas Big Bang.

Såväl evolutionisten som astrofysikern har ju liksom vinexperten fel i sak men de hade också haft fel om det gällt ett helt vanligt vin då ju också detta kommit till via gudomliga speciella skapelseakter som i begynnelsen. Evolutionisten har helt fel när han hänvisar till evolutionära processer, inga druvor har ju kommit till via en evolution. Astrofysikern däremot kan i viss utsträckning stödja sig på beprövad vetenskaplig teori som han emellertid sträcker ut att gälla områden långt utöver där teorierna har kunnat testas.

Enligt min mening skapades de första stjärnorna i det ögonblick då de först observerades, alla senare observationer är beroende av dessa tidigaste så tillvida som att deras innehåll måste överensstämma med dessa enligt den ordning som Gud fastlade i begynnelsen. Under skapelseveckan manifesterades denna ordning och var därefter bestämd att gälla framledes men med undantag ifrån de extraordinära tillfällena när Gud väljer att handla annorlunda. Bibeln kallar dessa undantag för tecken och under, de visar att vi har en levande Gud som är verksam i skapelsen. Enligt det här synsättet kan det mycket väl vara så att de tyngre grundämnena på vår jord har ett samband med exploderande supernovor som aldrig existerat i sinnevärlden.

— Gud fortsätter verka —

Vi är inte stjärnstoff som astrofysikerna vill få oss att tro utan särskilda skapelser av Gud, ja faktiskt skapade till hans avbild. Våra kroppar är visserligen danade av stoft och underkastade förgängelsen, men Gud har inblåst livsande i människan. Gud har gjort henne till en levande själ som förvisso inte kan beskrivas som ett antal atomer även om stoftet vi består av är underkastat den naturliga ordningen i universum. Vi som har kommit till tro på Jesus vet att Gud fortfarande verkar i nya skapelser.

Alltså om någon är i Kristus är han en ny skapelse. Det gamla är förgånget; se något nytt har kommit! (2 Kor 5:17)

Vi vet också att den nuvarande ordningen som har blivit störd av synden skall upphöra och ersättas med en ny! Ty jag håller före, att denna tidens lidande intet betyda i jämförelse med den härlighet, som kommer att uppenbaras på oss. Ty skapelsens trängtan sträcker sig efter Guds barns uppenbarelse.

Skapelsen har ju blivit lagd under förgängligheten, icke av eget val utan för dens skull som lade den därunder; dock så, att en förhoppning skulle finnas, att också skapelsen en gång skall bli frigjord ifrån sin trældom under förgängelsen och komma till den frihet, som till-

naket korn, kanhända ett vetekorn, kanhända något annat. Men Gud giver det en kropp, en sådan som han vill, och åt vart frö dess särskilda kropp.

Icke allt kött är av samma slag, utan människors har sin art, boskapsdjurs kött en annan art, fåglars kött åter en annan, fiskars återigen en annan. Så finnas ock både himmelska kroppar och jordiska kroppar, men de himmelska kropparnas härlighet är av ett slag, de jordiska kropparnas av ett annat slag. En härlighet har solen, en annan härlighet har månen, åter en annan härlighet hava stjärnorna; ja, den ena stjärnan är icke lik den andra i härlighet.

Så är det med de dödas uppståndelse; vad som bliver sått förgängligt, det uppstår oförgängligt; vad som bliver sått i ringhet, det uppstår i härlighet; vad som bliver sått i svaghet det uppstår i kraft; här sås en själisk kropp, där uppstår en andlig kropp. Så visst som det finns en "själisk" kropp, så visst finns det ock en andlig. Så är ju skrivet: "Den första människan, Adam blev en

levande varelse med själ". Den siste Adam åter blev en levandegörande ande. Men icke det andliga är det första, utan det "själiska", sedan kommer det andliga. Den första människan var av jorden och jordisk, den andra människan är av himmelen. Sådan som den jordiska var, sådana äro ock de jordiska; och sådan den himmelska är, sådana är ock de himmelska. Och såsom vi hava burit den jordiskas gestalt, så skola vi ock bära den himmelskas gestalt.

Mina bröder, vad jag nu vill säga är detta, att kött och blod icke kunna få Guds rike till arvedel; ej heller får förgängligheten oförgängligheten till arvedel. Se jag säger eder en hemlighet; Vi skola icke alla avsomna, men alla skola vi bli förvandlade och det i ett nu, i ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall ljuda, och de döda skola uppstå till oförgänglighet, och då skola vi bli förvandlade. (1 Kor 15:35–51)

Mina älskade, vi äro nu Guds barn, och vad vi skola bli, det är ännu icke uppenbart. Men det veta vi, att när han en gång uppenbaras, skola vi bli honom lika; ty då skola vi få se honom, sådan han är. (1 Joh 3:3)

Gud skall också skapa nya himlar och en ny jord för sina barn som ju är nya skapelser.

Och det mån I framförallt veta, att i de yttersta dagarna bespottare skola komma med bespottande ord, människor som vandra efter sina egna begärelser. De skola säga: "Huru går det med löftet

Vi är inte stjärnstoff som astrofysikerna vill få oss att tro utan särskilda skapelser av Gud, ja faktiskt skapade till hans avbild.

hör Guds barns härlighet.

Vi veta ju, att ännu i denna stund hela skapelsen samfällt suckar och vändas. Och icke den allena; också vi själva som hava fått Anden såsom förstlingsgåva, också vi sucka inom oss och bida efter barnskapet, vår kropps förlossning. (Rom 8:18–23)

Vi åter har vårt medborgarskap i himmelen, och därifrån vänta vi ock Herren Jesus Kristus som frälsare, vilken skall så förvandla vår förnedringskropp att den bliver lik hans härlighetskropp – genom den kraft, varmed han ock kan underlägga sig allt. (Fil 3:20–21)

Ty vi veta att om vår kroppshydd, vår jordiska boning, nedbrytes, så hava vi en byggnad, som kommer från Gud, en boning som icke är gjord med händer, en evig boning i himmelen. Därför sucka vi ju ock av längtan att få överkläda oss med vår himmelska hydda; ty hava vi en gång iklätt oss denna, skola vi sedan icke komma att befinnas nakna. Ja, vi som ännu leva här i kroppshyddan, vi sucka och äro betungade, eftersom vi skulle vilja undgå att avkläda oss och i stället få överkläda oss, så att det som är dödligt bleve uppslukat av livet. (2 Kor 5:1–4)

Nu torde någon fråga: "På vad sätt uppstå då de döda, och med hurudan kropp skola de träda fram?" Du oförståndige! Det frö du sår, det får ju icke liv, om det icke först har dött. Och när du sår, då är det du sår icke den växt, som en gång skall komma upp, utan ett

Kerstin Ljungberg, Jönköping: Jag vill prisa Jesus!

En sång har tonat i mitt inre denna sommar.

"Vår Herre kallar, till strids vi hastar, nu är det heliga krigets tid".

Jag har haft förmånen att få vara med på många möten och konferenser denna sommar. Hela tiden har jag haft en brinnande längtan, att få göra mer för Jerus. Snart är han här, snart kommer Jesus igen!

Jag kom till tältmötena vid Bällsta Missionscenter. Jag kände direkt första

mötet att det var för mig. Predikan av Arne Imsen och vittnesbörd av en broder, Emanuel från Värmland. Han vittnade om hur Herren får leda honom dag för dag.

I eftermötet fick jag förbön, då jag önskar Herren skall leda mig på rätt väg.

Visa mig vägen, käre Jesus så att jag kan vandra den. Jag är rådvill och jag väntar på ditt svar.

Jag vill bara tjäna dig, dig och ing-

en annan.

Du som inte är frälst eller du som en gång har varit det. Jesus kallar dig. Kom nu till källan. Det finns intet här i världen som det att vara frälst.

Jag har varit frälst i 35 år. De sista tio åren har jag haft sjukdom och svårigheter. Men Jesus har hjälpt mig igenom, fast det tidvis var nattsvart. Nu vill jag bara prisa Jesus för vad han gjort för mig.

om hans tillkommelse? Från den dag, då våra fäder avsomnade, har ju allt förblivit sig likt, ända ifrån världens begynnelse." Ty när de vilja påstå detta, förgäta de, att i kraft av Guds ord himlar funnos till från uråldrig tid, så ock en jord, som hava kommit till av vatten och genom vatten; och genom översvämning av vatten från dem förgicks också den värld som då fanns. Men de himlar och den jord, som nu finnas, de hava i kraft av samma ord blivit sparade åt eld, och de förvaras nu till domens dag, då de ogudaktiga människorna skola förgås. Men ett vare icke fördolt för eder, mina älskade, detta att "en dag är för Herren såsom tusen år och tusen år såsom en dag."

Herren fördröjer icke uppfyllelsen av sitt löfte, såsom somliga mena, att han fördröjer sig. Men han är långmodig mot eder, eftersom han icke vill, att någon skall förgås, utan att alla skola vända sig till bättring. Men Herrens dag skall komma såsom en tjuv, och då skola himlarna med dånande hast förgås och himlakropparna upplösas av hetta och jorden och de verk, som äro därpå brännas upp. Eftersom nu allt detta sålunda går mot sin upplösning, hurudana bören icke I då vara i helig vandel och gudsfruktan, medan I förbiden och påskynden Guds dags tillkommelse, varigenom himlar skola upplösas av eld och himlakroppar smälta av hetta! Men "nya himlar och en ny jord", där rättfärdighet bor, förbidar vi efter hans löfte. (2 Petr 3:4–13)

Och jag såg en ny himmel och en ny jord; ty den förra himmelen och den förra jorden voro förgångna, och havet fanns icke mer. Och jag såg den heliga staden, ett nytt Jerusalem, komma ned från himmelen, från Gud, färdigsmyckad såsom en brud, som är prydd för sin brudgum. Och jag hörde en stark röst från tronen säga: "Se, nu står Guds tabernakel bland människorna, och de skola vara hans folk; ja, Gud själv skall vara hos dem och skall avtorka alla tå-

rar från deras ögon. Och döden skall icke mer vara till, och ingen sorg eller klagan eller plåga skall vara mer; ty det som förr var är nu förgånget".

Och han som satt på tronen sade: "Se, jag gör allting nytt". Ytterligare sade han: "Skriv, ty dessa ord äro vissa och sanna". Han sade vidare till mig: "Det är gjort. Jag är A och O, begynnelsen och änden. Åt den som törstar skall jag giva att dricka för intet ur källan med livets vatten. Den som vinner seger, han skall få detta till arvedel, och jag skall vara hans Gud, och han skall vara min son. (Upp 21:1–6)

— Marginell kunskap —

Helt klart handlar det här om ett kosmiskt skeende, "nya himlar och en ny jord", men också om ett etiskt, en ny världsordning, "där rättfärdighet bor". Vår plats i denna nya värld, frälste broder och syster bestämmas av hur vi förverkligar vår kallelse här i tiden, hur "vi hava burit vår jordiska gestalt". Vi läste i Jobs bok hur "morgonstjärnorna tillsammans jublade och alla Guds söner höjde glädjerop" under det att Gud skapade den nuvarande himmelen och jorden. Vi har också läst om hur "skapelsen blev lagd under förgångelsen" på grund av Adams synd. Han åt ju trots Guds påbud av frukten på kunskapens träd.

Ett av resultaten blev att vår nuvarande kunskap endast är ett styckverk "vi se ju nu dunkelt såsom i en spegel". I en spegel ser man ju sin egen bild och den bilden var otidlig i de speglar som fanns under apostolns tid. "Men då skall vi se ansikte mot ansikte", och "då skola vi bliva lika honom". Den nya skapelsen är helt sammanvävd med Jesus, Människosonen, det slaktade Lammet. Han är också den klara morgonstjärnan som går upp i våra hjärtan medan vi som Guds barn höjer glädjerop samtidigt som det är

jubel i himmelen när syndare frälses och Gud lägger grunden för den nya skapelsen och vår tro förbyts till åskådning. Tänk att Paulus avslöjar en hemlighet som varit fördold i tidsåldrar, vårt härlighetshopp.

Nu gläder jag mig mitt i mina lidanden för eder; och vad som fattas i det mått av Kristusbedrövelser, som jag i mitt kött måste utstå, det uppfyller jag nu för hans kropp som är församlingen. Ty dennas tjänare har jag blivit i enlighet med det uppdrag av Gud, som har blivit mig givet, att jag nämligen överallt skall för eder förkunna Guds ord, den hemlighet som tidsåldrar och släkten igenom hade varit fördold, men som nu har blivit uppenbarad för hans heliga. Ty för dem vilke Gud kungöra, huru rik på härlighet den är bland hedningarna, denna hemlighet, vilken är Kristus i eder, vårt härlighetshopp". (Kol 1:24–27)

Vårt härlighetshopp är Kristus gestaltad i syskonen. "Kristus i eder, vårt härlighetshopp." Aposteln liknar de troende vid levande stenar.

Och kommen till honom (Herren), den levande stenen... och låten eder själva såsom levande stenar uppbyggas till ett andligt hus. (1 Petr 2:4–5)

Dessa stenar utgör byggnadsmaterial till ett andligt hus ett tempel där Jesus är hörnstenen dvs den sten efter vilken alla andra stenars läge skall bestämmas. Denna byggnad är identisk med det Nya Jerusalem, Lammets hustru som aposteln Johannes i sin syn får se komma ned från himmelen från Gud. Den nya himmelen och jorden dvs den nya ordningen hör helt samman med denna stad.

Och jag såg i den (staden) intet tempel, ty Herren Gud den Allsmäktige, är dess tempel, han och Lammet. Och staden behöver icke sol eller måne till att lysa där, ty Guds härlighet upplyser den, och dess ljus är Lammet. (Upp 21:22–23)■

Väckelsekristna gestalter

— EN ARTIKELSERIE —

Sven Rosén

TROSFRIHETENS MARTYR

del 2

Av Arne Björkman

Den svenska staten försökte förbjuda Sven Rosén och andra väckta att samlas till enskilda gudstjänster och att predika det frälsande evangeliska budskapet. Men Sven förklarade frankt att han inte tänkte låta någon världslig makt hindra honom. Genom sin kamp öppnade han vägen för religionsfrihet i Sverige.

Då Sven Rosén anlände till Stockholm i april 1735 fanns det tio medlemmar i den nybildade församlingen på Vollmar Yxkullsgatan 27. Här på Södermalm låg Sveriges första fria församling, grundad av Carl Michael Strokirch.

Församlingsmedlemmarna bodde tillsammans som en enda stor familj. Efter apostlarnas och de urkristna församlingarnas ideal ägde de allting gemensamt. Mottot var psalm 133 i GT där det står: "Se hur gott och ljuvligt det är att bröder bor endrättigt tillsammans."

Ja, de var endast tio i början, men se-

dan anslöt sig sex personer till. Men utom Sven Rosén var det ingen av dem som tidigare tillhört "gråkoltarna", en fri kristen grupp som skingrats på grund av myndigheternas hårda metoder.

Familjen/församlingen i Peter Mommas hus blev för Sven Rosén ett andligt hem, där han fick vila och uppbyggelse till både kropp och själ. Församlingen var en oas i öknen och ett ljus i mörkret. Där i brödragemenskapen fann han sitt livs största lycka, skrev han i sin dagbok: "Det var som om jag kommit från det brusande havet till en fridshamn."

Den 27-årige prästsonen från Västergötland fick genast en ledande ställning i församlingen. Nu hade han också bättre tillfälle att studera radikal-pietistisk litteratur. En del av böckerna översatte han till svenska och han skrev också själv några skrifter med andligt innehåll. Handskrifterna blev sedan avskrivna av andra och spreds över hela landet. På det sättet vann pietistväckelsen större framgång. Emanuel Linderholm konstaterade när han skrev om väckelsen: "Den lilla församlingen i Mommas hus hade blivit liksom ett slags byrå, där man hade tid och tillfälle att underhålla och förmedla förbindelsen med de religiösa kretsarna i landet."

Själv var Sven Rosén något av en

mystiker, som levde nära Gud. Han sökte Herren i bön och bibelstudium. Och "han kunde spränga timlighetens gräns och liksom mystikern förflytta sig in i den andliga världen, skådande Gud själv." (Odenvik). Men det fick aldrig bli målet för honom. Det var endast ett medel genom vilket han blev "skickliggjord att verka till välsignelse för sina medmänniskor".

Förföljelsen kommer

Familjen i Mommas hus fick leva i fred hela 1735. Ja, det dröjde ända till oktober året efter innan myndigheterna slog till. Då blev medlemmarna i församlingen ställda till svars inför Stockholms konsistorium, en kyrklig myndighet. Och fram till nyåret kallades de till förhör fem gånger.

Eftersom församlingens föreståndare, C M Strokirch, var bortrest blev det Sven Rosén som fick föra de anklagades talan. Av de övriga i församlingen var det skomakaren Simon Öman och jungfrun Margareta Utterbom som framträdde mest. Rosén, Öman och Utterbom skulle längre fram dömas till mycket hårda straff av hovrätten.

Förhören vid konsistoriet leddes av ordföranden Eric Alstrin, en f.d. lärare och vän till Sven. Från första början gav Rosén ett sympatiskt intryck på

kyrkostyrelsen. Därför var det, menade dess medlemmar, desto mer beklagligt att "han blivit behäftad med så fantastiska meningar".

Under de långa och upprepade förhören fick Sven Rosén både förklara och försvara den fria församlingens lära. Frågor om barndop, nattvard och Jesus försoningsverk kom upp. Kyrkostyrelsen ansåg att Sven Rosén och de övriga i den lilla församlingen tagit intryck av radikalpietisten Dippels "irriga lärosatser".

Kunde statskyrkans ogudaktiga präster predika rätt? Även den frågan togs upp. Mycket kanske för att det var 1700-talets stora religiösa tvisteämne. Konsistoriet undervisade de anklagade om att Guds ord ägde kraft i sig självt och alltså inte var beroende av lerkärl som predikade.

– Men det måste vara ett rent kär, replikerade Sven Rosén.

– Den som är invigd (av staten, min anmärkn.) att predika, han är ren, framhöll ordförande Alstrin – men Rosén höll inte med honom.

Det sista sammanträdet hölls den 13 december 1736, och då frågade Alstrin medlemmarna:

– Tror alla som Rosén?

Ett enhälligt "ja" hördes från församlingsmedlemmarna. Därmed var förhöret slut. Konsistoriet önskade de anklagade en "fröjdefull julhelg" och lät dem gå hem.

Fiender till Kristus

Nu hade kyrkostyrelsen gjort sitt – och misslyckats. I fortsättningen skulle den världsliga makten få ta över. På något sätt måste myndigheterna få bukt med de upproriska och fritt tänkande läsarna! Statskyrkan skulle ha monopol på kristendomen!

Enligt reglerna skulle ett religionsmål gå direkt till hovrätten. Av okänd anledning blev det istället Stockholms södra kämnärsrätt som fick ta i ärendet. Men det skedde inte förrän på våren 1738. Och då hölls fyra rannsakingar med Sven Rosén och sex övriga församlingsmedlemmar.

Även den här gången förde Sven medlemmarnas talan. Han uppträdde frimodigt och förklarade att prästerna var fiender till Kristi kors. I Antikrists anda förföljde de Guds barn, påpekade han och kom på samma gång med varningens ord till rättens ledamöter:

– Se till att ni inte strider mot Gud själv!

Rätten tyckte inte att den var rätt forum för den här sortens tvister. Därför hänvisade den ärendet till hovrätten. Men vid slutet av året hade hovrätten ännu inte hunnit läsa igenom alla tjocka rättegångsprotokoll och försvarsskrifter. Så omfattande var materialet. Det skulle därför dröja två år innan hovrätten kunde ta upp anklagelserna mot läsarna till behandling.

Men anklagelsematerialet skulle svälla ännu mer. Mellan rättegångarna hade Sven Rosén låtit omarbета, trycka och distribuera två nya radikalpietistiska skrifter, trots att det var förbjudet. Det rädde nämligen sträng bokcensur i Sverige på den här tiden. Traktaterna var anonyma och saknade uppgifter på vem tryckaren var. Och då det här tryckfrihetsbrottet blev känt av myndigheterna så hade Sven Rosén redan hunnit sprida 700 exemplar enbart i Stockholm.

En kristen tiger

Genom kyrkostyrelsen och statens bokgranskare kom tryckfrihetsbrottet inför kanslikollegiet. På samma gång

angav Sven Rosén sig själv till kämnärsrätten och då sade han bland annat:

– Jag vet att Sveriges lag angående religionsmål är så beskaffad att om vår Herre Kristus skulle komma till censorn och inte vara prästklädd, så skulle han drivas på dörren eller ut på sjön igen. Därför har jag gått förbi censorerna för att de inte ska få tillfälle att försynda sig ... Romaner och andra mörkrets foster tillåter censorerna obehindrat att föras in i landet och tryckas till många själars förförelse utan att det beivras. Men då något som hör Guds rike till kommer fram i ljust, är satan strax framme och beredd att förstöra det.

När Sven Rosén blev uppmanad att avslöja vem boktryckaren var, så vägrade han. Och då överförde kämnärsrätten ärendet till hovrätten.

Inför de höga herrarna i hovrätten ställdes Sven för första gången i maj 1740. Rätten hade fått order av Kungl. Maj:t att med "tjänliga medel" tvinga honom att avslöja sin medbrottsling. Och på hovrättens uppmaning att lyda överheten och uppges namnet på tryckaren svarade Rosén:

– Guds befallning är att man inte ska förråda en vän, och kärlekslagen övergår alla förordningar.

Herrarna i hovrätten utsatte nu Sven för hård press och kraftiga påtryckningar. Men han sviktade inte.

– Jag vill hellre lida all plåga och pina än att bryta mot kärlekslagen och förråda en vän, sade Sven Rosén. Om det hade funnits kristen tolerans här som i Holland och på andra platser, så hade en sådan här rannsaking inte behövt äga rum.

Advokatfiskalen ville vid det här laget tillgripa fysisk tortyr för att få Sven på andra tankar. Men hovrätten tyckte att man istället borde avbryta förhören en tid, så att Sven Rosén skulle få möjlighet att närmare tänka över sin situation. Om ett par veckor kunde han kanske vara samarbetsvillig!

Då domstolsförhandlingarna togs upp igen blev påfrestningen ännu större för Sven. Och åklagaren fortsatte att yrka på tortyr. Men Rosén svarade:

– Det är en så öm samvetssak för mig att namnge den som översatt och tryckt böckerna, att jag genom det skulle mörda mitt andliga liv. Därför ger jag hellre mitt eget liv.

Nu röstade hovrätten om man skulle tillgripa tortyr eller inte. Med åtta röster mot sex beslöt man att inte ta till grövre åtgärder. Istället överlämnades tryckfrihetsmålet till regeringen.

Förhör om trosfrågor

Vid samma tidpunkt som tryckfrihetsmålet tagits upp av hovrätten, så hade Sven Rosén och de övriga medlem-

Fångtransport under 1700-talet. Enligt samtida teckning.

marna i den fria kristna församlingen varit tvungna att försvara sin tro. En hel del teologiska frågor som behandlats i konsistoriet och kämnärsrätten kom nu upp i hovrätten.

Frimodigt bekände Sven Rosén att han gärna undervisade människor om Guds frälsningsväg. Och att han inte tänkte låta någon världslig makt hindra honom!

Då nattvardsfrågan kom på tal förklarade Sven Rosén att brödsbrytelsen var en förening och gemenskap mellan Jesus Kristus och pånyttfödda kristna. Och en förening och gemenskap mellan de pånyttfödda. Och han tillfogade bland annat:

– När hedningarna i otrons mörker apa efter vad Kristus med sina lemmar hållit i trons ljus, då blir det en avgudisk och djävulsk måltid av första Korinterbrevet tio och elva.

Naturligtvis fick frågan om nattvarden stort utrymme, eftersom det på den här tiden var obligatoriskt för alla medborgare att gå till nattvarden i Svenska kyrkan. Sven Rosén såg sig tvungen att citera Luther:

– Frälsaren har inte befallt, att man måste gå till nattvarden utan sagt: 'När ni gör det, så gör det till min åminnelse.' Han har inte befallt, att det måste göras utan har lämnat det fritt. Denna frihet håller påven inne.

Genast menade hovrätten att Sven inte borde döma, hänvisande till vad Jesus undervisat om i Matteus evangelium, sjunde kapitlet.

Men Sven Rosén replikerade:

– Man får inte kalla det onda gott och det svarta vitt. Inte heller med bylonisk kärlek överskyla det.

Också det känsliga ämnet om ogudaktiga präster kom upp. Trodde Rosén verkligen att Guds ord skulle bli mindre kraftfullt av att en ogudaktig präst förkunnade det? undrade hovrätten.

– Gud lägger aldrig sina skatter i orna kärln, svarade Sven. Om till exempel vinets kraft inte är beroende av glaset, så slår ändå ingen förståndig människa gott vin i ett orent glas.

Efteråt försökte hovrätten snärja honom med ett påstående:

– Om en kung skänker något dyrbart till en undersåte, så blir inte gåvan mindre av att den bärs fram av den ringaste betjänten.

– Den liknelsen är inte tillämplig, eftersom Kristi lärjungar anses ringa och föraktade, svarade Sven Rosén. De är i alla fall trogna tjänare. Och här kommer det egentligen an på troheten.

Hovrätten undrade nu om Rosén för sin uppbyggelses skull brukade besöka någon präst.

– Ska inte ett folk fråga sin Gud? undrade Sven. Ska man fråga de döda om de levande?

– Är alla präster döda?

– Jag måste betrakta dem som sanningens fiender, eftersom de förföljer Guds barn. Ändå hyser jag den goda

tanken att det i Sverige finns några få rättsinniga.

Vid den avslutande förhandlingen krävdes det i kraft av kyrkolagen och missgärningsbalken att Sven Rosén skulle utvisas ur Sverige. Han borde inte få återvända förrän han omvänt sig från sina "villfarelser". Två av hovrättens ledamöter menade att Rosén var farlig även som landsförvisad. De krävde att han skulle spärras in i fängelse utan tillgång till papper, penna och bläck.

Hårda domar

Efter fyra års domstolsförhandlingar fick slutligen Sveriges första fria kristna församling sin dom. Det skedde den 28 januari 1741. Medlemmarna förbjöds att sprida sina läror och att föra gudstjänst tillsammans eller med andra.

Domen mot Sven Rosén blev som väntat hård:

"STUDENTEN SVEN ROSÉN SKALL ALLTSÅ SIG TILL NÄPST OCH ANDRA TILL VARNAGEL OFÖRDRÖJLIGEN UR RIKET FÖRVISAS."

Övriga som fick hårda straff var skomakaren Simon Öman och jungfrun Margareta Utterbom.

Simon Öman fängslades den 14 februari och fördes till den den fruktade fängelsehålan i Gamla rådhuset vid Stortorget i Stockholm. Längre fram placerades han på det ökända Kasten-hof. Han frigavs efter 23 års fängelse.

Margareta Utterbom sattes i Gillestugan. Efter sex års själslig tortyr var hon knäckt och nerbruten och man kunde då få henne att erkänna att hon varit inne på "villovägar". Hon frigavs i september 1746.

Sven Rosén häktades den 12 februari och fördes till Kasten-hof, där han fick order att förbereda sig för att lämna landet med fångskjuts.

Ordspråket säger att inget ont sker utan att det för något gott med sig. Så var det i det här fallet också. Domen mot Rosén och de övriga kom att bana väg för religionsfrihet i Sverige. De hårda straffen tvingade många svenskar till eftertanke. Inom riksdagen började man ifrågasätta om det var nödvändigt med en allrig tvångslagstiftning. Men ännu skulle det dröja över hundra år innan konventikellagen avskaffades.

Förskjuten predikant

Vänner och sympatisörer kom till fängelset för att säga farväl till Sven Rosén. Och i början av mars hämtade fångskjutsen honom. Färden ställdes mot Malmö. Vid alla större orter där det fanns troende samlades människor för att ta adjö av Sven.

I början av april nådde fångskjutsen Malmö. Därifrån skulle Sven förvisas till Danmark. Då han bad landshöv-

dingen om ett pass, så nekades det honom ett med orden:

– Sverige förskjuter er!

I Danmark tvingades alla passlösa in i krigsmakten. En dansk löjtnant som lyssnat till samtalet mellan Rosén och landshövdingen, för i förväg för att kunna tvångsvärva svensken så snart han satte sina fötter på dansk jord.

Sven Rosén lämnade Sverige den sjunde april 1741. Och han skulle aldrig återvända.

Då han passlös steg i land i Danmark, så räddades han på ett mirakulöst sätt från att hamna i den danska hären. Efter en längre tids vistelse i Köpenhamn för han vidare till Altona, en fristad nära Hamburg för förföljda kristna och judar.

I Altona stannade Sven två år. Där översatte han "Det fördolda livet med Kristus i Gud" till svenska, en känd bok av den franske mystikern Jean de Bernieres Louvignis. Och Svens tro på Herren fördjupades och stärktes när han trängde in i den djupa andliga texten.

I Tyskland kom Sven i kontakt med herrnhutarna på ett närmare sätt än tidigare. Han anslöt sig till brödrärförsamlingen i Hessen-Darmstadt i början på december 1743. I sin dagbok skrev han: "Jag känner Jesu blods kraft, mitt hjärta är frigiort ifrån synden och jag njuter gudomlig frid."

De nybildade brödrärförsamlingarna i Nordamerika behövde hjälp och stöd från Europa. Sven Rosén och några andra från den herrnhutiska moderförsamlingen i Tyskland avseglade till Amerika i oktober 1746. I resällskapet fanns en ung tyska, Anna Margaretha Riethin. Henne gifte Sven sig med året efter.

I Amerika tjänstgjorde Sven Rosén som predikant, skollärare och diakon. Men i november 1750 blev han plötsligt svårt sjuk.

Ett par veckor senare var en grupp människor samlade kring Svens sjukbädd, bl.a. hans fru och dottern, åtta månader gammal.

Sven Rosén slog upp ögonen och yttrade med tydlig röst:

– Jag ska snart åter få se Lammet, som jag hittills trott på – få se det som det är.

Det blev Sven Roséns sista ord. Vid 42-års ålder var hans livsverk avslutat.

Minnet av Sven levde kvar långt in på 1800-talet. Någon samtida påstod att han var "som en ros och lilja i en örtagård".

Sven Rosén blev religionsfrihetens martyr. Han förtjänar att ställas bland de främsta som stridit för människors andliga frihet.■

Källor: **Sven Rosén** av Nathan Oden-vik och **Vinden blåser vart den vill** av Bertil Persson

TROHET MOT...

Fortsättning från sidan 7

och kvinnorna olika uppgifter i livet, det kan ingen bortförklara i alla fall. Men det förringar ju inte kvinnorna! Den främsta kvinnan i Bibeln är Jesus mor. Kan en människa få en större uppgift än att föda Guds Son till jorden?

Ulla fortsätter:

– På samma sätt ger Herren män och kvinnor skilda tjänster i den kristna församlingen. Vissa tjänster är männen och andra för kvinnorna. Vi kristna kvinnor gör därför rätt i att identifiera oss med Bibelns kvinnor, inte med dess män.

Inga positiva reaktioner

Sedan Ulla fått ny insikt i bibelordet så lämnade hon prästtjänsten. Det skedde i december 1985. Några positiva reaktioner för sin trohet mot bibelordet mötte hon inte. Vänner och kollegor menade att det var självklart att kvinnor kunde vara präster. Men deras åsikter hindrade inte Ulla från att följa sitt samvete. Hon ville stå för sanningen i Guds Ord.

– Mina kollegor ansåg nog att jag var jobbig, eftersom jag tog upp en sådan känslig fråga. Till slut insåg jag att folk kanske inte riktigt kan förstå vad det här handlar om, därför att de inte tillåter Guds Ord att tränga in i deras vardagliga och världsliga tankebanor. Man vill inte förstå att Guds Ord gäller i evighet och att vi människor inte har rätt att upphäva det, förringa det eller bortförklara det.

Efter det Ulla Hindbeck slutat som präst så började hon arbeta på det kristna bokförlaget Pro Veritate i Uppsala. ■

Kvinnan och ämbetet

"Man har försökt göra gällande att då kvinnan enligt Paulus kunde vara profet, en ämbetsfunktion som aposteln i 1 Kor. 12:28 sätter närmast efter det apostoliska ämbetet, kan han icke ha förbjudit att hon uppträder som lärare. Någon gräns mellan profet och lärare kan icke heller dragas, säger man. Deras funktioner måste ständigt gå över i varandra. Varje god förkunnare har alltid mer eller mindre av profet över sig. – – Ett dylikt resonnement vilar emellertid på modern uppfattning och på modern terminologi. Att Paulus och urkristendomen klart skiljer mellan profet och lärare är ett faktum. 1 Kor. 12:28. Rom. 12:6–8 och Ef. 4:11 skiljer uttryckligen mellan de båda. Varje sammanblandning av dem och deras ämbetsfunktioner är utesluten. Ej heller kan det vara tasl om någon övergång från den ena tjänsten till den andra."

Ur domprosten Nils Johanssons bok "1. Korintierbrevet 11–14 och prästvigning av kvinnor" som väckt internationell uppmärksamhet.

EN PROTESTRÖRELSE...

Fortsättning från sidan 11

här inte skulle ha någon betydelse för oss.

På samma sätt som vi talar om huvudbonaden, talar vi om klädedräkten. Den moderna klädkulturen gör att det inte längre i det yttre syns vem som är man eller kvinna. Mannen är feminiserad och kvinnan maskuliniserad. Det syns på frisyren, det syns på klädkulturen, och på många andra ting.

Om en kvinna väljer att gå i manskläder, så visar hon förakt mot skapelsens ordning. Hon visar förakt för sitt kön, men framför allt visar hon förakt mot församlingen.

Om vi väljer att på fundamentala punkter nonchalera Guds ord, då är vi inte under Guds vilja. Det är möjligt att det här hos många är betingat av okunnighet, och då är personen ifråga förmodligen under Guds tillåtna vilja. Men vi har ingen rätt att ignorera undervisningen därför att den inte passar vår tid eller därför att den leder fram till att vi får känna oss omoderna. Kanske vi vill slå vakt om skönhet, form och färg som är ett slags självförhärlikande, vilket ju är självförgudning och avguder.

Paulus betonar nödvändigheten av att församlingen redan i tiden lär sig att umgås med änglar. Församlingen ska ha en sådan andlig status att änglarna trivs där. De trivs inför Faderns ansikte, och änglarna är våra budbärare, för de vet vem Fadern är. De bör kunna utföra sina tjänsteuppgifter utan att behöva skämmas för församlingens olydnad och världslighet. Vi måste förstå att det inte räcker med att tala i tungor och uttyda. Det är bra och nödvändigt att bruka andens gåvor, men nödvändigast är trots allt att vi likbildas med Herren Jesus Kristus, och det kan ske uteslutande på ett sätt: *Genom lydnad!*

Tendenserna fanns att återvända till ett korintiskt beteende med avseende på klasskillnader – markera distans mellan fattiga och rika, och bygga upp ett slags förakt så att vissa fick lida därför att de var förtryckta. Då man samlades till kärleksmåltid, märktes det klart och tydligt vad var och en hade i sitt hemmaförråd. Tydligt markerades att här var de fattiga, och här var de mer välsituerade.

De fattiga blev kanske inte mobbade, men i alla fall fanns en tendens att frysa ut dem. De rika intog nyckelpositionerna och blev maktcentra i församlingen. Så var det i Korint. Paulus sa att den där tendensen måste bort: "Jag kan inte acceptera att ni kommer tillsammans till försämring och inte till förbättring!"

Han visade på hur de välsituerade församlingsmedlemmarna demonstrenderade sina positioner, medan de som

inte hade rikedomar blev nedvärderade. Det finns ingen möjlighet att fira någon Herrens måltid i en sådan miljö och med en sådan mentalitet. Att samlas omkring Herrens bord innebär en markering att klasskillnaderna är borta. Här är det inte fattig och rik, här är det inte hög och låg, här är vi alla ett. En helig brödragemenskap som fullständigt suddar ut sociala, politiska och ekonomiska gränser.

Vid Herrens bord bekänner vi delaktighet i ett heligt brödraskap genom Herren Jesus Kristus, och vi förkunnar Herrens död till dess att han kommer. Det som har värde för församlingen är Jesus Kristus och vad han representerar.

Helt fragmentariskt har vi berört några ting som gör det omöjligt för församlingen att växa upp till mognad, komma fram till fullheten och fullkomningen. Protesterna finns inte *ut* om oss, de finns *inom* oss.

Må vi pröva oss inför det faktum att Jesus kommer. Allt måste sättas in i rätt perspektiv. Det gäller att vara beredd. Inte för att tillfredsställa församlingsledningens behov eller önskemål, utan för att möta Jesus Kristus i ostrafflighet. Han kommer snart. Och han är här genom sina änglar och sin Ande.

Det aposteln talade om var av praktisk, social, religiös och andlig karaktär – allt detta är nödvändigt, men kommer aldrig att kunna genomföras med mänskliga ansatser. "*Om någon icke har Herren kär...*" Kärleken till Herren Jesus Kristus är proberstenen. Varför går det så ofta fel i smått eller stort? Kärleken till Jesus Kristus har tagit skada. Kanske den inte fattas, men är en sekunda kärlek. Den första kärleken har gått förlorad.

Den första kärleken kännetecknas av att inget offer är för stort, ingen börda är för tung, ingenting är omöjligt. Den första kärleken har sina kvalitéer. Det gäller att intill änden bevara den första tillförsikten. En tillförsikt om det som man hoppas, en övertygelse om det som man inte ser. Man sätter sin tillit till Honom och man hoppas att Han skall komma. Förberedelsen måste vara genomgående, för den inre människan och den yttre. Den första kärleken gör Kristusbilden levande och attraktiv, så att man är redo att göra precis vad som helst för att vara Honom till behag.

Varför är det ofta så svårt att klara ekonomin i församlingen, varför är det så svårt att klara relationerna, evangelisationen, missionen? Kärleken till Herren Jesus Kristus saknas. Kärleken gör oss uppfinningsrika, och tron skapar alltid nya vägar och möjligheter att förverkliga kärleken. Hoppet gör det attraktivt och spännande att tjäna Jesus. Vad vi gjort för Honom, det belönar han. ■

AV ARNE BJÖRKMAN

I den tredje artikeln om de nyandliga rörelserna har turen kommit till den moderna spiritismen, en organisation som har sina rötter hos de gamla kulturfolket.

KONTAKT MED ANDARNA!

Hos spiritistiska ledare kan man möta ett intensivt hat mot kristendomen, medan man i sina "gudstjänster" gärna sjunger de gamla väckelsesångerna. Men sångerna får inte handla om Jesu försoningsverk på Golgata, om blodet eller om korset.

I sin historia berättar de gamla kulturfolket om andar och om hur de hade kontakt med andevärlden. Kineserna, hinduerna, egypterna, romarna och babylonierna visste mycket om demoner och andefurstar. Även i Bibeln betraktas andevärlden som en realitet, vilken det är möjligt att få kontakt med. Men på samma gång varnar Gud människorna för att kalla fram andar. Och i Bibeln kallas spiritism för "Österlandets väsende". Den moderna spiritismen är alltså en ny uppblomstring av de gamla kulturfolkens andedyrkan.

Vår tids spiritism föddes i Hydesville i New York 1848. Då det blev mörkt en kväll hörde man hemma hos famil-

jen Fox knackningar i väggarna. Man kunde också uppfatta mänskliga klagorop. Nu råkade döttrarna Fox vara utrustade med medial förmåga. Snart upptäckte de att de kunde få kontakt med den okända knackaren genom att knacka tillbaka. Och anden knackade sedan på uppmaning och det antal gånger som bestämts. Om flickorna sade: "Räkna till tio", så hördes strax tio knackningar. Anden kunde alltså både höra och se.

Med hjälp av ett signalsystem – som kom att kallas "den spiritistiska telegrafen" – kunde man börja samtala med anden. På förfrågan uppgav knackaren att han inte var någon människa utan en avliden köpmans själ. Och att han vid sin kroppsliga död hade efterlämnat fru och fem barn.

Trots att många hänflinade åt familjen Foxs upplevelser, så väckte de ändå intresse i allt vidare kretsar. Och en söndag gav sig anden tillkänna inför cirka femhundra människor. Under de fortsatta kontakterna uppgav anden att han blivit mördad och att kroppen gömts i husets källare. Sommaren 1848 gjorde Fox och några av hans vänner utgrävningar i husgrunden och fann då ben och tänder, som man antog tillhört en människa.

Då ryktet om det här fenomenet

spred sig över hela USA, så uteslöts Fox och hans familj ur sin församling – metodistkyrkan. Man förklarade att familjemedlemmarna var besatta av djävulen. Därför tvingades familjen flytta till Rochester, och för en tid följde de spiritistiska fenomenen med dit. Nu tillsattes en undersökningskommission för att ta reda på vad som egentligen hände hos familjen Fox. Och medan undersökningarna höll på, så fortsatte spökerierna för fullt. Men nu hade döttrarna Fox blivit så populära att de for ut på turné för att visa upp sin medialitet. Att umgås med andar blev en omtyckt företeelse, som spred sig över den nordamerikanska kontinenten.

Spiritistisk filosofi

Andrew Jackson Davis hette en man som var intresserad av de här knackningarna hos familjen Fox och av andra spökerier som följde i dess kölvatten. Davis betraktas som banbrytare för den moderna spiritismen.

Även tidigare i historien hade det funnits människor, som påstått sig ha fått kontakt med döda. Men Davis gick medvetet och ihärdigt in för att skapa kontakter med andevärlden. Och intresset spred sig till andra. Inom kort var omkring två miljoner människor upptagna av att försöka få

kontakt med andar.

Till de här andekontakterna och spökerierna fogades nu en bestämd spiritistisk filosofi. Mellan 1850 och 1860 gav Davis ut sex böcker, som blev grundläggande för den spiritistiska rörelsens filosofi. Davis grundade också den första spiritisttidningen. Och under flera år reste han runt i USA och höll seanser och föredrag om spiritistiska fenomen. Och snart fick spiritismen framgång även i andra länder, främst i England och Frankrike. Och överallt började medier uppträda.

1857 kom en speciell seansbok ut, vilken i vissa kretsar kom att kallas "spiritismens bibel". Boken gav seanssvar på frågor om människans väsen och hennes religiösa liv och moraliska beteende. Det handlade alltså om en undervisning från Mörkets rike.

Kända spiritister

Den spiritistiska rörelsen nådde sin största utbredning efter det första världskriget, eftersom den hävdade att den kunde erbjuda människor kontakt med de avlidna.

Hos spiritister kan man ibland stöta på ett intensivt hat mot Jesus och kristendomen. I England blev t.ex. Arthur Conan Doyle – författare till bl.a. de berömda romanerna om privatdetektiven Sherlock Holmes – en företrädare för spiritismen. Och han yttrade en gång följande avslöjande ord:

– Hela läran om arvssynd, syndafallet, försoningen genom Jesu blod, allt detta är avskyvärt för mig – andarna känner inte till denna sida av religionen. Kristendomen måste ändra sig eller dö.

Ett annat känt namn inom den engelska spiritismen var lord Dowding, mannen som ledde flygslaget om Storbritannien under det andra världskriget. Även Winston Churchill har angetts som anhängare av den spiritistiska filosofin.

En antikristlig religion

Med tiden kom spiritismen att delas upp i en "vetenskaplig" (parapsykologisk) riktning och en religiös.

De spiritistiska fenomenen kan delas in i två grupper: fysiska och mentala företeelser.

Bland de fysiska fenomenen i olika seanser kan nämnas borddans, trumpetmeddelanden och knackningar. Tunga möbler flyttar sig i rummet, och föremål förs in genom stängda dörrar och fönster. Olika instrument börjar spela utan att någon människohand rört vid dem. En penna kan börja skriva utan att någon håller i den. Människor lyfts från golvet av ockulta krafter, etc.

De mentala fenomenen är bl.a. spådomskonst och klärvoajans, dvs förmåga att se föremål utan hjälp av den naturliga synen.

Spiritisterna kallar sig helst för spiri-

Ill.: Jimmy Gustavsson

tualister. Det låter andligare och religiösare och ger rörelsen ett mer trovärdigt intryck. Och med åren har spiritualismen blivit en kyrka med gudstjänster som vilken annan kyrka som helst. Men den spiritualistiska rörelsen/kyrkan har ingen trosbekännelse. Istället har någon ledande spiritualist formulerat sju princippunkter, som ska sammanfatta det viktigaste i den spiritualistiska filosofin: Guds faderskap, mänsklighetens broderskap, gemenskap med andevärlden, själens fortlevnad, personligt ansvar, belöning och straff i nästa liv för alla goda och onda handlingar på jorden, evigt framåtskridande är möjligt för varje mänsklig själ.

De flesta spiritualister accepterar den österländska karmalagen om sådd och skörd och reinkarnationsteorin om att människorna lever flera liv på jorden. Spiritualisterna tror inte på något helvete, men de anser att människor efter den fysiska döden kan få gå igenom en reningsperiod, en tids skärself, som i vissa fall blir plågsam.

Spiritistskriften "The Banner of Light" förklarade i ett nummer: "Man måste förstå att det finns så många gudar som det finns sinnen som behöver gudar att tillbedja. Inte bara en, två eller tre, utan många. De vackra träden i skogen, solen, månen och stjärnorna, allt är gudar för dig, ty de möter din själs behov. Det är otänkbart att mena, att alla skulle kunna böja knä för och verkligen tjäna en Gud."

Seanserna

De viktigaste sammankomsterna för spiritualisterna är seanserna. Då tar man emot budskap direkt från andevärlden genom medierna, vilka har tränats i speciella studiecirklar.

Ofta hålls seanserna i en lokal med dämpad belysning. Före själva seansen läser man bönen Fader Vår och sjunger någon sång ur Svenska kyrkans psalmbok. Därpå faller mediet i trans, dvs in i ett dvalliknande tillstånd där han eller hon förlorar sitt jag-medvetande. Nu kan någon i andevärlden börja tala genom mediet.

Det kan bli en enkel hälsning, ett budskap till någon eller ett föredrag till alla.

Undervisningen som kommer från andevärlden (ibland från medierna själva) är många gånger felaktig och strider mot Bibelns lära. Det illustreras tydligt att följande exempel, där mediet Astrid Gilmark en gång fick ett budskap direkt från – som det påstods – Karin Boye, en bisexuell känd författarinna som avled 1941 på grund av självmord. Budskapet som handlade om homosexualitet kommenterades av Gilmark så här:

"Men detta (homosexualitet) innebär något som ses med skepsis av människor i detta jordeliv. En människa född till man – men till hela sitt väsen kvinna. En människa född till kvinna – men till hela sitt väsen man. Detta skall egentligen ses som något naturligt.

Under detta samtal fick vi besked om att så hade förhållandet varit i alla tider. Men nu var tiden inne som skulle ge människan kunskap om sig själv.

Vi uppmanades därför vara uppmärksamma. Det berättades för oss att inkarnerade personligheter skulle skriva böcker om homosexualiteten, böcker som skulle bli lånade av den här världens etablerade människor.

Men böckerna skulle ändå få sin betydelse – och fylla en stor mission. För många människor skulle dessa böcker föra välsignelse med sig." (Seanser)

Så lät alltså budskapet från andevärlden! Varje troende vet att ett sådant påstående strider mot Bibelns lära. Men budskapet stämmer väl överrens med den nyandliga lära, som idag sprids av olika ockulta rörelser. I upp-
ror mot Guds ord och i strid mot den kristna erfarenheten att människor kan bli befriade från homosexualitet i kraft av Jesu namn. Det budskap Astrid Gilmark fick bära fram är en del av den indoktrineringskampanj som kommer från mörkrets makter.

Spiritistiska präster

I regel har spiritualisterna en välvillig inställning till statskyrkan. Det har också inträffat att präster på olika sätt medverkat inom spiritualistiska kretsar. Och på Island är hälften av prästerna spiritualister. För en del år se-

dan delade Islands spiritister ut ett flygblad i varje hem, vilket – som det påstods – innehöll en utformad uppenbarelse från Kristus. På flygbladet avsåg sig Kristus sin gudomlighet och förnekade att han var Guds son och avvisade varje tanke på att han skulle vara Frälsare, långt mindre försonare för all världens synd.

Och på frågan om spiritualismen borde anta mer kyrkliga former svarade Astrid Gilmark:

– Seanser och sammankomster i Sverige sker redan på andlig grund. Vi kräver inte "offer" av våra medlemmar och tvingar inte folk att testamentera sina förmögenheter till vår rörelse. Vi hotar inte folk med eviga straff... Vi tror mera på goda tankar och goda handlingar mot vår nästa än på att efterlämnade slantar ska ge oss en fribiljett till Guds knä." (Kulter, sekter och samfund)

Av den kommentaren förstår vi att spiritualisternas andliga kunskap är mycket bristfällig. Man måste bli frälst (född på nytt) för att förstå sanningen om livet och den andliga världen. Annars kan man bli bedragen av onda andars läror. Jesus undervisade en gång en lärd religiös lärare och förklarade: "Om en människa icke blir född på nytt, kan hon icke se Guds rike." Endast en pånyttfödd människa kan skilja mellan ljus och mörker. Och den spiritualistiska filosofin tillhör Mörkrets rike.

Kristna sånger

I ett bibelstudium den 22 oktober 1993 berättade Arne Imsen att han en söndagsförmiddag skulle ta in BBC för att lyssna till en gudstjänst. Han hörde den gamla väckelsesången "Låt Anden falla över oss som fordom" sjungas med stor inspiration. Han lyssnade engagerat och tyckte att mötesdeltagarna sjöng underbart. Och de sjöng hela sången igenom med samma inspiration.

– Men plötsligt inträffade något i den här gudstjänsten och jag upptäckte till min förfäran att jag lyssnade till ett spiritistmöte. Och i det här spiritistmötet sjöng man alltså med stor hänförelse "Låt Anden falla över oss som fordom". Jag undrade hur detta var möjligt och beslutade att undersöka saken.

Imsen ville ha reda på sanningen och besökte en spiritualistisk samling på Östermalm i Stockholm.

– Där fick jag bekräftelse på vad det handlade om, när jag bläddrade igenom spiritualisternas sångbok. Där fanns samma sånger som vi sjöng hemma i pingstkyrkan i min barndom. Men ändå saknades någonting. Det fanns ingen sång om korset eller blodet eller försoningen. Och ingen sång om nödvändigheten av omvändelse. Där fanns bara de gamla sångerna om Anden. Men hos spiritualisterna handlade budskapet om en annan slags ande, trots att sångerna var väckelseskristna. Där fanns endast ett sken av gudsfruktan som saknar korsets kraft.

– Mer skrämmande var nästa händelse. En kvinna som kände till mig kom fram och hälsade. Hon berättade att hon varit pingstvän, men gått över till spiritismen. Hennes man hade avlidit och någon hade föreslagit att hon skulle följa med till en spiritistisk seans. I sin förtvivlan och saknad hade kvinnan följt med. Det visade sig att hon i den där seansen hade fått en hälsning från sin döde man, som sagt sig ha det bra i den andliga världen och nu fick undervisning av en andlig ledare där, så han kunde utvecklas vidare. Och att han själv var ledare för avlidna som gått över gränsen utan personligt tro.

Arne Imsen berättade om den här händelsen som en illustration till hur lätt det är för människor att bli påverkade av andliga effekter och lockas på avvägar.

Till sist vill jag påminna om vad Gud säger om människornas längtan efter att söka kontakt med andar. I femte Mosebok 18 står det: "Hos dig må inte finnas någon som låter sin son eller dotter gå genom eld eller befattar sig med trolldom eller teckentyderi eller svartkonst eller häxeri, ingen som sysslar med besvärjelsekonster, ingen som frågar andar eller som är en spåman eller som söker råd hos de döda."

Källor:

Kulter, sekter och samfund av Bo R Ståhl och Bertil Persson.

Flera vägar till samme Gud? av Ingemar Gustafsson.

Tidens tecken av Thoralf Gilbrant.
Seanser av Astrid Gilmark.

Svensk undervisar ryska lärare om kristen etik

Per Staffan Johansson från det kristna livsåskådningsinstitutet Nordiska L'Abri i Mölle i Skåne har fått i uppdrag av den ryska regeringen att utbilda 60.000 lärare och skolledare över hela OSS i kristen etik och moralsyn.

I sina föreläsningar berör Per Staffan Johansson bl. a. hur den kristna tron bidrar till demokrati och den enskilda individens rättssäkerhet. Han påpekar att drömmen om ett jordiskt paradiset är livsfarlig och att människorna behöver en levande gudstro.

För de ryska lärarna och skolledarna är budskapet revolutionerande och för många även personligt omvälvande.

– Jag säger att jag inte kommer med någon ny ideologi som kräver blind lydnad utan att det handlar om ett fritt ställningstagande. Det kristna budskapet håller för frågor och jag uppmanar lärarna att tänka själva och se om det jag säger stämmer.

Trots att Per Staffan Johansson endast är föreläsare i ett stort utbildningsprojekt och inte missionär, så blir ändå många ryska lärare och skolledare personligt troende under kurserna.

Källa: Ljus i Öster.

Bäste läsare; Jesu nåd och frid!

Det står klart för alla våra läsare att tidningsutgivning är förenat med ständigt återkommande svårigheter. Det krävs personella, ekonomiska och tekniska resurser som kan verka avskräckande. Förutom detta måste man göra det möjligt att producera ett fritt och oberoende organ som överlever kriser och hårt ansträngda konjunkturen, utan att prostituera sig och kompromissa bort ideal och identitet för utgivningens egen skull?

Vi anser inte att tidningen är outhärdlig, men den har en betydelsefull stödfunktion i sänings- och skördarbetet. Den är ej heller en födkrok för fackligt anslutna kravmaskiner, ty den skapas av ideellt arbetande, visionära medarbetare, som också har andra dagliga uppgifter att utföra på vitt skilda områden för sitt förvärv.

Tidningens budskap och profil får inte slumpas bort för att hitta företagsmässiga och kommersiella lösningar på kalkylerade eller oförutsedda utgifter och kostnader, under sken av att metoderna helgas av ändamålet. Denna typ av professionell marknadsföring blir allt vanligare, och mer avancerad också bland kristna massmedia i vårt avgifts-, bidrags-, reklam- och konkurrenssamhälle.

Vi menar att tidningen måste ha ett egenvärde, och dess budskap med åtföljande informationsansvar upplevas så viktigt, att den motsvarar förväntningarna på ett hjälpmedel med ambitionen att föra Guds rikes talan i tiden. Tidningens budskap kräver för sin trovärdighet en tuktad layout utan proffsiga och överdrivna färgkombinationer och effekter. Tidningssidorna bör vara späckade med läsvärd text. Midnattsropet är ingen kopia, och har ingen eftersägare. Det är ett förpliktande hälsotecken. Den kommer som ett enastående Maranatabudskap för att väcka, vägleda och uppbygga med hoppets och tröstens livgivande ord om Jesu snara tillkommelse. Därför är tidningsutgivningen meningsfull. Tillkomsten av varje nummer har sina speciella förlossningskval om det ska bli en kvalitet som vi kan godkänna. Som du skänerligen förstår, måste vi alla hjälpas åt för att uppnå målet!

Vårt mediaprogram handlar inte om ersättning och betalning för utförda tjänster och produkter. Det gäller evangelisation och mission, och då är det fråga om överlåtelse och offer, en del av ett sant lärjungaskap.

I den mån tidningen kan bli till hjälp för fortplantning av och tillväxt i detta lärjungaskap, kommer finanser, produktion och spridning att lösas på samma sätt som all övrig verksamhet förankrad i ett nytestamentligt församlingsliv. Det är egentligen huvudorsaken till att vi slopat den fasta prenumerationsavgiften. Istället manar vi var och en som förenas med oss i kallelsen att ropa ut maranatabudskapet till vår samtid, att i Jesu namn efter förmåga ge sitt offer till vår gemensamma härold, och bli en pionjär för dess spridning.

Det står helt klart för oss att elektroniska och tekniska hjälpmedel har sin betydelse, men dessa penningslukande och personalintensiva apparater är fullständigt överskattade. Budbärare med brinnande hjärtan och uthålliga, tålmodiga kolportörinsatser kommer att radikalt påverka det andliga läget i vårt land.

Vi tror att en kärleksgåva, oberoende av valör, kommer att bereda en myckenhet av tacksägelse och glädje till en fördjupad och funktionsduglig syskongemenskap.

Den beräknade kostnaden för ett års prenumeration är omkring 200 kronor, som ska täckas av frivilliga offermedel.

Rent praktiskt kan din gåva till Midnattsropet och litteraturmissionen förmedlas till oss genom det bifogade inbetalningskortet.

Så önskar vi dig, käre läsare och medarbetare, en God Jul och ett Gott Nytt År och tackar av ett glatt hjärta för förböner för och offer till vårt gemensamma missionsuppdrag!

MARANATAHÄLSNINGAR!

Arne Imsen

*Vi som arbetar på tidningen Midnattsropets redaktion
och distribution, önskar våra läsare
en Välsignelserik Jul och ett Gott Nytt År!*

Lagar om värnlösa...

*En främling skall du icke
förorätta eller förtrycka;
I haven ju själva varit
främlingar i Egyptens land.*

*Änkor och faderlösa skolen
I icke behandla illa.*

*Behandlar du dem illa, så
skall jag förvisso höra deras
rop, när de ropa till mig.*

(2 Mos. 22:21–23)